

နန္ဒကျော်သူ

နေလအပ်ရှင်

ကျင်း : ယုံ ဇော် မင်း ယုံ ရှု

ဒုတိယပိုင်း၊ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
COM

နန္ဒကော်သူ နေလအပ်ရှင်

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

သံယောဇဉ်

လဝန်းထိန်ထိန်သာနေဆဲ...

လင်းကြည်က အိပ်စက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း အိပ်
စက်ခြင်း မပြုလိုက်ရပါချေ။

လူသုံးယောက်က တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ
ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူသုံးယောက်သည် လင်းကြည်က တောင်ကုန်းလေး
ပေါ်၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို သိရှိထားပြီး ဖြစ်ပုံရလေသည်။

လင်းကြည် ရှိနေသည့် ကျောက်တုံးကြီး အနီးသို့ ရောက်ရှိ
လာကြပြီး ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူတို့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း လင်းကြည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သုံးယောက်သား သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“ငါပြောတယ် မဟုတ်လား၊ တောင်ခြေမှာ သူစီးလာတဲ့ မြင်းကို တွေ့ရတာ၊ သည်ကောင် တောင်ကုန်းပေါ်မှာပဲ ရှိရမယ်ဆိုတာလေ”

အခြားတစ်ယောက်က...

“အေးပါ၊ မင်းတော်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သည်ကောင်ကို မိအောင်ဖမ်းနိုင်မှ ဆုငွေရမယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ဦး”

“သည်ကောင်က ငါတို့ ရှေ့မှာ ရှိနေပြီပဲ၊ ဘာကြောင့် မိအောင် မဖမ်းနိုင်ရမှာလဲ”

“သည်ကောင်မှာ နေလအဆိပ်အပ် ပစ်ခတ်လိုရတဲ့ ဝါးပြောင်းလေး ရှိနေတယ်ဆိုတာ မမေ့လိုက်နဲ့ဦး”

“ငါက နေလအဆိပ်အပ်ကို မကြောက်သေးဘူးကွ”

ဗလကောင်းကောင်းရှိသူ တစ်ယောက်က ရှေ့တိုးလာလေသည်။

လင်းကြည် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေမပြနိုင်ပါဘဲ ထင်းလျှံ၏

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

စကားဖြင့် သူ့အား နေလအဆိပ်အပ် အသုံးပြုသော လူသတ်သမားဟု စွပ်စွဲကြသည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေ၏။

လင်းကြည်က ကျောက်တုံးပေါ် ခုန်ဆင်းကာ ထိုလူသုံးယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် တောင်အောက်ကို ပြန်ဆင်းသွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်က...

“ငါတို့က မင်းကို ဖမ်းခေါ်သွားဖို့ လာခဲ့တာ၊ သည်အတိုင်း ပြန်သွားဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါတို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ရင် ကောင်းမယ်”

“မင်းကို ခိုင်ဖုံးမြို့စားက ဖမ်းဆီးဖို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်ပြီကွ”

“ခုခံဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုရင်း ရှေ့တိုးလာကြ၏။

လင်းကြည်သည် ခံပြင်းဒေါသထွက်လာပြီ ထိုလူသုံးယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးတာ သေချင်လို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

ထိုလူသုံးယောက်ထံသို့ ခုန်ဝင်ကာ လက်သီးလက်ဝါးစေ့စွာ

❖ နန္ဒကျော်သူ

အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“သတိထားကြဟေ့”

ထိုလူသုံးယောက်ကလည်း သတိပေးရင်း ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြလေသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

လင်းကြည်၏သိုင်းပညာ မခေပါချေ။

သို့သော်...

ထိုလူများ၏သိုင်းပညာကလည်း မခေသည့်အပြင် သုံးယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော် တိုက်ခိုက်ပြီးလျှင် လင်းကြည် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုလူသုံးယောက် အားတက်သွားကြလေသည်။

“နာမည်ကြီးနေတဲ့ နေလအဆိပ်အပ်က သူ့မှလဲ မဟုတ်ပါလား”

“သူက တို့ကို မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုရင် နေလအဆိပ်အပ်ကို ထုတ်သုံးရမှာပေါ့”

အချင်းချင်း ပြောဆိုရင်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေရာမှ ဧဝေ ဧဝါ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

❖ နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

တစ်ယောက်က...

“မင်း ဘာကြောင့် နေလအဆိပ်အပ်ကို ထုတ်မသုံးသေးတာလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလေသည်။

လင်းကြည်က...

“ကျုပ်က နေလအဆိပ်အပ်နဲ့ ပတ်သက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာကြောင့် ထုတ်သုံးရမှာလဲဗျ”

“မင်းဟာ နေလအဆိပ်အပ်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ဘူး ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က သူ့ကိုတောင် သတ်ပစ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါဗျာ”

ထိုလူသုံးယောက် အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ တဖန် လင်းကြည်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ကြ၏။

လင်းကြည်က...

“ကျုပ်ကို မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့ဗျာ”

ဟု မေတ္တာရပ်ခံလိုက်လေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်က...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကို ငါတို့ ရန်မပြုဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ရမယ်”

၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဘယ်ကို လိုက်ခဲ့ရမှာလဲ”

“ခိုင်ဖုံးမြို့စားဆီကို သွားကြမယ်”

လင်းကြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် မလိုက်နိုင်ပါဘူး”

“မင်းကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး မဖြေရှင်းဘူးဆိုရင် မင်းကို ဖမ်း
ခေါ်သွားရမှာပဲကွ”

သူ၏အဖော်နှစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်”

လင်းကြည်က...

“ဒါတော့ ကျုပ်ကို သက်သက်မဲ့ အကြပ်ကိုင်တာပဲ၊ ကျုပ်
တို့ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြပြီးပြီပဲ၊ ကျုပ်ဟာ နေလအဆိပ်အပ် လူသတ်သမား
ဟုတ်မဟုတ် ခင်ဗျားတို့ မဝေခွဲနိုင်ကြသေးဘူးလား”

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်းလိုက်ခဲ့ရမယ်”

ထိုလူများ လက်မခံကြသဖြင့် ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရဦးမည် ဖြစ်
ကြောင်း လင်းကြည် နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“မင်းတို့သုံးယောက် ပြန်သွားကြပါ၊ သူ့အတွက် ကျုပ်
တာဝန်ယူလိုက်မယ်”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

ထိုလူသုံးယောက် ကြည့်လိုက်ရာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး လှမ်း
လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်လျှင် လင်းကြည် ဝမ်းသာသွားလေ
တော့သည်။

“ဒေါ်လေးအော့ချူး”

ဟု ခေါ်လိုက်မိလေသည်။

အော့ချူးက...

“လင်းကြည်၊ ခိုင်ဖုံးမြို့စားက မင်းဟာ နေလအဆိပ်အပ်
လူသတ်သမား ဖြစ်တယ်လို့ ဖမ်းဆီးဖို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တဲ့ သတင်း
ကြောင့် ငါလဲ စီးဂူကန်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့ရတာ”

လင်းကြည်က...

“ဒါဟာ ဆေးဆရာထင်းရှမ်းတို့သားအဖရဲ့ လက်ချက်ပါ
ဒေါ်လေး”

အော့ချူးက...

“ငါသတင်းကြားပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် မြို့စားကြီးနဲ့တွေ့ပြီး
အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီ”

ထိုလူသုံးယောက်က အော့ချူးအား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်
လိုက်လေသည်။

အော့ချူး စကားဆက်လိုက်သည်။

၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မြို့စားကြီးလဲ ငါရှင်းပြတာကို လက်ခံပြီး မင်းကို ဖမ်းဆီးဖို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာကို ပြန်ရှပ်သိမ်းလိုက်တယ်။ မင်းအတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူးကွဲ့။”

ထိုစကားကြားလျှင် လင်းကြည် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

အော့ချူးကို ကျေးဇူးတင်သွား၏။

အော့ချူးက ထိုလူသုံးယောက်ဘက် လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင်တို့သုံးယောက် ပြန်သွားပါ။ မြို့စားကြီးက လင်းကြည်အပေါ် ထုတ်ပြန်ထားတဲ့အမိန့်က မှားယွင်းနေတာကို သိသွားပြီး ပြန်ရှပ်သိမ်းလိုက်ပြီ”

ထိုလူသုံးယောက် မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ခင်ဗျားသေချာတယ်နော်”

“မယုံရင် မြို့စားကြီးကို သွားမေးကြည့်ကြပေါ့ရှင်”

ထိုလူသုံးယောက်လည်း တောင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ လင်းကြည် စိတ်သက်သာရာရရှိသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခု

လုံး သာယာလှပလာလေသည်။

လင်းကြည်နှင့် အော့ချူးတို့က မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

အော့ချူးက...

“နေလအဆိပ်အပ် အသုံးပြုတဲ့ လူသတ်သမားဟာ ဆေးဆရာထင်းရှမ်းဆိုတာ မင်းသိခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“အေး...ဆေးဆရာထင်းရှမ်းက ဘဝင်မြင့်နေတဲ့လူ၊ သူက တစ်နေ့ကျရင် သိုင်းလောကမှာ ပထမဘွဲ့ ဆွတ်ခူးနိုင်ရမယ်ဆိုပြီး ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက ထင်သလောက် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးလေ”

လင်းကြည်က...

“သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက သည်လောက် မဟုတ်ပေမယ့် ဆေးပညာတော့ ပြိုင်ဘက်ကင်းတယ်လို့ ဖေဖေ ပြောဖူးပါတယ်”

လင်းကြည်သည် ဖခင်ကြီး ပြောပြထားသဖြင့် သိုင်းလောကနှင့် သိုင်းလောကသားများ အကြောင်း အတော်များများ ထိရှိထားခဲ့လေသည်။

၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အော့ချူးက...

“ထင်းရှမ်းဟာ အတော်လျှို့ဝှက်တဲ့ လူတစ်ဦးပါ။ သူဟာ အထီးကျန်တောင်ကြားနဲ့ပဲ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

လင်းကြည် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

အထီးကျန်တောင်ကြားသည် သိုင်းလောကအတွက် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အရပ်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း တစ်စထက် တစ်စ နားလည်သဘောပေါက်လာ၏။

အော့ချူးက...

“အမှန်တော့ ဟိုးအရင်က အထီးကျန်တောင်ကြားဆိုတာ အထီးကျန်အဘိုးအိုတစ်ယောက်ထဲ နေထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာပေါ့။ သူမှ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ သိုင်းသမားအစစ်ပဲ။ သူက ရှုပ်ထွေးပွေလီတဲ့ သိုင်းလောကကို စိတ်ကုန်ပြီး တောင်ကြားထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ နေခဲ့တာ”

လင်းကြည်က...

“ဒေါ်လေးကလဲ အထီးကျန်တောင်ကြား အကြောင်းကို သိနေတာကိုး”

အော့ချူးက...

“အထီးကျန်တောင်ကြား အကြောင်းကို သိုင်းလောကသားတိုင်း သိထားကြတာပဲလေ”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

လင်းကြည်က...

“ဖေဖေက အထီးကျန်တောင်ကြားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မပြောဖူးတာ အတော့်ကို အံ့သြစရာကောင်းတာပဲ”

အော့ချူးက...

“မင်းအမေက အထီးကျန်တောင်ကြားမှာ သွားပြီး ခိုလှုံခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်မှာပါကွယ်”

“မေမေက ဘာကြောင့် သွားရတာလဲဟင်”

“မင်းရဲ့ဖေဖေကို အထင်လွဲပြီး သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေးပြောပြီးပြီလေ”

လင်းကြည် စောဒက တက်လိုက်လေသည်။

“အထီးကျန်အိုးအိုဟာ သိုင်းလောကကို စိတ်ကုန်ပြီး တောင်ကြားထဲမှာ အထီးကျန်နေခဲ့တယ်ဆိုပြီး တောင်ကြားထဲ ဝင်လာတဲ့လူတွေကို လက်ခံတာပဲလား”

အော့ချူးက...

“အထီးကျန်အဘိုးအိုဟာ အင်မတန် သဘောမနောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ သူ့ကို သွားပြီး အကူအညီတောင်းရင် သနားသဖြင့် ကူညီတတ်တယ်လေ”

လင်းကြည်က...

“ဒေါ်လေး တစ်ခါက ပြောဖူးတာ မေမေက ဒေါ်လေး

ထက် သိုင်းပညာပိုသာချင်လို့ အထီးကျန်တောင်ကြားကို သွားခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် အထီးကျန်အဘိုးအိုက သူ့ကိုလာပြီး အကူအညီတောင်းရင် ဘာမဆိုကူညီတဲ့အပြင် သိုင်းပညာပါ သင်ပေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

အော့ချူးက...

“အထီးကျန်အဘိုးအိုဟာ အသက်ကြီးရင့်တဲ့အထိ တစ်ဦးတည်း အထီးကျန်နေခဲ့ပြီးမှ သူ့ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရင် သူ့ရဲ့ပညာတွေ အကျိုးမဲ့ ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီကို လာပြီး အကူအညီတောင်းတဲ့ လူတွေကို လက်ခံပြီး သိုင်းပညာသင်ပေးခဲ့တာ၊ နောက်ပိုင်းမှာ အထီးကျန်တောင်ကြားဟာ အတော်စည်ကားသိုက်မြိုက်တဲ့ နေရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သေးတာပေါ့”

အော့ချူးက...

“အထီးကျန်အဘိုးအိုဆီမှာ ပညာယူခဲ့ဖူးသူတွေမှာ သိုင်းလောက လူထူးဆန်းတွေ ဖြစ်တဲ့ လူညစ်ကြီးတို့၊ လူရှုပ်တို့လဲ ပါဝင်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ နောက်ပိုင်း ထင်ရာစိုင်းခဲ့တဲ့ မိစ္ဆာရိုင်းခုနစ်ဖော်ရဲ့ခေါင်းဆောင် လင်းတီတောင် ပါခဲ့သေးတာပဲ၊ အခုတလော ‘နေလ’အဆိပ်အပ်လို သိုင်းလောကသားတွေကို လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတဲ့ နန်းကုန်း

ထင်းလဲ ပါတယ်”

လင်းကြည် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“အထီးကျန်အဘိုးအိုက လူဆိုးလူကောင်း မခွဲခြားဘဲ အားလုံးကိုလက်ခံပြီး ပညာသင်ပေးခဲ့တာကိုး”

အော့ချူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သည်လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ပညာသင်ပေးရင်း မကောင်းတဲ့ လူတွေကို တဖြည်းဖြည်း ဖယ်ရှားပြီး တောင်ကြားထဲက မောင်းထုတ်လိုက်တယ်၊ တစ်ချို့ကလဲ ဆက်မသင်တော့ဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ထွက်သွားတယ်၊ နောက်ဆုံး ခုလက်ရှိ တောင်ကြားပိုင်ရှင် ‘မူကျောင်းဂူ’ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ”

လင်းကြည်က...

“ဒေါ်လေးက အထီးကျန်တောင်ကြား အကြောင်းကို ရှင်းပြနေတာ အကြောင်းတစ်ခုခုများ ရှိနေလို့လားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အော့ချူးက...

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို အဲသည်ကို သွားစေချင်လို့ပဲ”

လင်းကြည်က...

“မေမေကတော့ သက်တန့်တောင်ကို သွားခိုင်းခဲ့တာ”

အော့ချူး ပြုံးလိုက်သည်။

၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဪ... သူက သက်တန်တောင်ကို သွားခိုင်းခဲ့တာကိုး”

“သက်တန်တောင်မှာက..”

“ဟုတ်တယ်၊ လူညစ်ကြီး ရှိတယ်လေ၊ လူညစ်ကြီးဆီမှာ
မင်းကို သိုင်းပညာသင်စေချင်တာကိုး”

လင်းကြည်က...

“လူညစ်ကြီးက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ ဒေါ်လေး
ပြောပြနိုင်မလားဗျာ”

အော့ချူးက...

“သူလဲ အထီးကျန်အဘိုးအိုနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာပဲ၊ လက်ရှိ
အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်နဲ့ ပညာချင်း မတိမ်းမယိမ်း ရှိတာပေါ့”

သူမသည် လင်းကြည်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်လေ
သည်။

“မင်းက အထီးကျန်တောင်ကြားကိုပဲ သွားပါ၊ အထီးကျန်
အဘိုးအိုနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ချို့က သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးဖို့
ကြိုးစားနေကြတယ်၊ လက်ရှိ အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင် မူ
ကျောင်းပူကပဲ မင်းကို သေသေချာချာ ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်”

လင်းကြည် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

အော့ချူးက...

“မင်းဟာ နေလအဆိပ်အပ်ပိုင်ရှင် မဟုတ်တာ လူတိုင်း

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

နားလည်တာပေါ့၊ မင်းကို လုပ်ကြံစွပ်စွဲခဲ့တာကြောင့် ခိုင်ဖုံးမြို့စားက
ဆေးဆရာထင်းရှမ်းတို့သားအဖကို လူပုံအလယ်မှာ အပြစ်တင်ပြီး
မောင်းထုတ်ခဲ့တာ”

လင်းကြည်က...

“တကယ့် နေလအဆိပ်အပ်ပိုင်ရှင်ဟာ ဆေးဆရာထင်းရှမ်း
ပါ ဒေါ်လေး”

အော့ချူး ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်လို ပြောမယ်ဆိုရင် မင်းဘက်က ခိုင်လုံတဲ့ သက်
သေအထောက်အထားပြနိုင်ရလိမ့်မယ်”

လင်းကြည် မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှဆက်
မပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

အော့ချူးက...

“ဆေးဆရာထင်းရှမ်းရဲ့ ဆေးပညာက တကယ့်ကို အစွမ်း
ထက်တာ၊ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတွေတောင် သူ့ကျေးဇူး မကင်း
ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မျက်နှာလွှဲနေကြမယ့်လူက
များတယ်၊ မင်းက သူ့အကြောင်းကို ဖော်ထုတ်မယ်ဆိုရင်တော့
မင်းဘက်က သက်သေခိုင်လုံမှဖြစ်မှာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ တစ်နေ့ သူတို့အကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်
အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားသွားပါမယ်”

၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အော့ချူးက...

“မင်းက အထီးကျန်တောင်ကြားကို သွားရမယ်၊ သိုင်းလောကထဲမှာ အထီးကျန်တောင်ကြားနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သူတွေက ထင်ရာစိုင်းနေတာကို ပြောပြရမယ်၊ မင်းအမေ တောင်ကြားထဲက ထွက်လာတော့ သူတို့လူတွေ မင်းအမေနောက်ကို လိုက်လာရင်း သိုင်းလောကမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာ သိတန်သလောက်လဲ၊ သိနေကြပါပြီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အရေးအကြီးဆုံးကတော့ မင်းဘဝ ရှေ့ရေးကို အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင် စီစဉ်တာ နာခံဖို့ပဲကွဲ့”

“ဗျာ”

လင်းကြည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝ ရှေ့ရေးကို စီစဉ်ပေးမယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်နာခံရမယ် ဟုတ်လား”

“ဒါအမှန်ပဲ၊ သည်ကိစ္စတွေကို တကယ်တမ်း စီစဉ်ခဲ့တာ မင်းအမေပါပဲ”

“မေမေက စီစဉ်ခဲ့တာ ဟုတ်လား”

“အင်း..သူစီစဉ်ခဲ့ပေမယ့် သူ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း မင်းတစ်ယောက်ထဲ မျက်နှာငယ်ရမယ်၊ အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

ရှင်ရဲ့ သဘောထား ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာလဲ မသိနိုင်သေးလို့ မင်းကို သက်တန်တောင်ကို သွားခိုင်းတာ”

လင်းကြည် ခေါင်းရှုပ်သွားလေသည်။

“ဒေါ်လေးပြောတာတွေကို ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ”

အော့ချူးက...

“ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း အထီးကျန်တောင်ကြားကို သွားပေတော့”

လင်းကြည်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ သဘောတူလိုက်ရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဖူးစာရှင်

လင်းကြည်သည် ဖခင်ကြီးအား လုပ်ကြံခဲ့သည့် ‘နေလ’ အဆိပ်အပ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားရင်း မိခင်ကြီးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

တဖန် မိဘနှစ်ပါး၏ အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို သိရှိခဲ့ရပြီး အထီးကျန်တောင်ကြားနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ရလေသည်။

အထီးကျန်တောင်ကြားသို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ရလေတော့သည်။

တောင်ကြားရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ စုလုံ ဖြစ်လေသည်။

စုလုံသည် လင်းကြည်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဝမ်းသာအားရ

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်းပြန်ရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ ကျုပ်က မင်းကို သတင်းကောင်း ပြောပြချင်လို့ စောင့်မျှော်နေတာ”

လင်းကြည်က...

“ဘယ်လို သတင်းများလဲဗျ”

စုလုံက...

“ဝမ်းဝမ်းက တောင်ကြားထဲကို ပြန်ရောက်နေပါပြီဗျာ”

ဝမ်းဝမ်းသည် သနားစရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူမ၏ဘဝအတွက် တောင်ကြားထဲ၌ နေထိုင်ခြင်းက အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု လင်းကြည် နားလည်ထားလေသည်။

စုလုံက...

“ဟန်ရှားတို့သားအဖကော ဆားဝိပါ၊ ကျုပ်တို့ တောင် ကြားနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ကြဖူးသူတွေပါ။ ကျုပ်က တောင်ကြားအပြင် ဘက် ရောက်တော့ သူတို့အကြောင်း မသိဘဲ ပတ်သက်ဆက်ဆံခဲ့မိ တာကြောင့် အမှားတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာ၊ ကျုပ်ရဲ့အပြစ်တွေကို တောင်း ပန်ပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဝမ်းဝမ်းကို လိုက်ရှာပြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့ တာပါ”

ဝမ်းဝမ်းက တောင်ကြားထဲ ပြန်ရောက်လာပြီး အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ခဲ့ပြီမို့ လင်းကြည် ကျေနပ်သွားလေတော့သည်။

၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စုလုံက...

“အော့ချူးက မိတ်ဆွေလေး ရောက်လာမယ့်အကြောင်း ကြိုတင်သတင်းပို့ထားပြီးပါပြီ၊ သခင်ကြီး စောင့်နေပါတယ်၊ ကဲ.. ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ”

လင်းကြည်က သဘောတူကာ စုလုံနှင့်အတူ လိုက်သွား လေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၅

အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင် မူကျောင်းဂူက လင်းကြည် အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။

တဖန်...

“မင်းအမေက ဘာကြောင့် မင်းကို ကျုပ်ဆီကို လာစေချင် ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

ဟု မေးလေသည်။

လင်းကြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

မူကျောင်းဂူက...

“မင်းရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကြောင့်ပဲကွဲ့”

“ဗျာ”

“မင်းအမေက မင်းကို ကျုပ်သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးစေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေတာ”

လင်းကြည် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသော မူယိကျင်းကို လှမ်းကြည့်မိ လိုက်သည်။

မူယိကျင်းသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသွင် ပြောင်း လဲဝတ်ဆင်ထားသည့် ဖြစ်ရကား နတ်မိမယ်လေးအလား ချောမော လှပသူလေး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပါတော့သည်။

၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မူကျောင်းဂူက...

“မင်းသဘောကကော ဘယ်လို ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်..”

လင်းကြည် မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

မူကျောင်းဂူက...

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်တာ

ပဲ၊ မင်းလဲ စဉ်းစားပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းလဲ ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဒါကြောင့် အနားယူလိုက်ပါဦး၊ လိုအပ်တာ မှန်သမျှ စုလုံကို ပြောပါ၊ သူဆောင်ရွက်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

လင်းကြည်က မူယိကျင်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

မူယိကျင်း မျက်နှာတစ်ဘက်သို့ လွှဲသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲတစ်မျိုး ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ စုလုံ နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

လင်းကြည်မှာ အထီးကျန်တောင်ကြားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ သုံလခန့် ရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုသုံးလအတွင်း အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင် မူကျောင်းဂူက သိုင်းပညာများ သင်ပေးသည်။

လင်းကြည်နှင့် သိုင်းလောကအကြောင်း ဆွေးနွေးသည်။

နေလအဆိပ်အပိုင်ရှင် ဆေးဆရာထင်းရှမ်း အကြောင်း ဆွေးနွေးသည်။

သိုင်းလောကအား နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားနေကြသူများတွင် အထီးကျန်တောင်ကြားနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သော သိုင်းသမား အများအပြား ပါဝင်နေကြောင်း သိရသောအခါ မူကျောင်းဂူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“တစ်နေ့ကျရင်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သိုင်းလောကထဲ ထွက်ပြီး သည်ကိစ္စတွေကို ဖြေရှင်းပါဦးမယ်”

ဟု ကတိပေးလေသည်။

လင်းကြည်မှာ အထီးကျန်တောင်ကြား၌ နေထိုင်ရသည်မှာ သူ၏ဘဝအတွက် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသည်ဟု ခံစားမိလေသည်။

သိုင်းလောကနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ သိုင်းပညာရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း ပို၍ အမြင်ကျယ်လာရသည် မဟုတ်ပါလား။

၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သခင်မလေး မူယိကျင်းကလည်း ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံ
ခဲ့သည်။

လင်းကြည်သည် အထီးကျန်တောင်ကြား၌ နေထိုင်ရင်း
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုးများကို ခေတ္တခဏ မေ့လျော့ကာ ပျော်
ရွှင်ကြည်နူးနေမိခဲ့လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
သာယာလှပနေ၏။

ရောင်စုံပန်းကလေးများက ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖူးပွင့်နေသည်။

ပျားပိတုန်းလိပ်ပြာလေးများက ပန်းဝတ်ရည်စုပ်ယူဖို့ ဟိုမှ
သည် ပျံ့ဝဲနေကြ၏။

ကျေးငှက်သာရကာလေးများကလည်း ဘာသာဘာဝ
တေးသီချင်းလျက် ရှိကြသည်။

လေပြည်လေညင်း 'ငွေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသောအခါ ပန်း
ရနံ့များဖြင့် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သွားလေသည်။

လင်းကြည်သည် သဘာဝ အလှအပများကို ငေးမော
ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ အလိုလို ကြည်နူးနေမိ၏။

ထိုစဉ်...

ပန်းခင်းထဲ၌ ပန်းများ ခူးယူနေသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သခင်မလေးမူယိကျင်း ဖြစ်သည်။

မူယိကျင်းမှာ ရောင်စုံပန်းခင်းထဲ၌ နတ်မိမယ်လေးအလား
ရှိနေသည်။ လင်းကြည်က ငေးမောကြည့်နေမိတော့သည်။

မူယိကျင်းက ပန်းခူးနေရာမှ သတိဝင်လာသလို ဟိုဟိုသည်
သည် ကြည့်လိုက်လျှင် လင်းကြည်ကို တွေ့မြင်သွားလေသည်။

၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဪ...အစ်ကို ရောက်နေတာကိုး”

လင်းကြည်က...

“ကျုပ်က လမ်းလျှောက်ရင်း ပန်းတွေက သာယာလှပနေတာနဲ့ သည်ဘက်ကို လာခဲ့မိတာ”

ဟိကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

နိမတို့ တောင်ကြားထဲမှာ နေရတာ ပျော်တယ် မဟုတ်လားရှင်

လင်းကြည် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ပျော်တာပေါ့ ညီမရယ်၊ ကျုပ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဝူပင်သောကတွေကိုတောင် တစ်ခါတစ်ခါ လုံးဝသတိမရဘဲ မေ့သွားခဲ့သေးတယ်”

မူယိကျင်းက...

“ဒါဖြင့် တောင်ကြားထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားပါလားရှင်”

“ကျုပ်က..”

လင်းကြည် ရုတ်တရက် အဖြေပေးရန် ခက်ခဲသွားလေသည်။

မူယိကျင်းက အဘယ်ကြောင့် တောင်ကြားထဲ၌ တစ်သက်လုံး နေခိုင်းရပါသနည်း။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၁

သူ၏မိခင်ကြီးက သားရေး သမီးရေးကိစ္စ ပြောဆိုခဲ့သည်ကို သိထားခြင်းကြောင့်ပေလော။

သို့မဟုတ် သဘောရိုးဖြင့် ပြောခြင်းလော။

မူယိကျင်းက...

“ကျွန်မတို့ တောင်ကြားထဲမှာ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးမှ မရှိဘူး၊ စိတ်ဆင်းရဲသောက ရောက်စရာ မရှိဘဲ တစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားနိုင်တာပေါ့ရှင်”

လင်းကြည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က တောင်ကြားထဲမှာ တစ်သက်လုံး နေသွားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“ကျုပ်မှာ အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စတွေ ရှိနေသေးလို့ပါ”

မူယိကျင်းက...

“ဖေဖေကတော့ အစ်ကိုကို တောင်ကြားထဲက ပြန်လွှတ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်လဲ တောင်ကြားထဲမှာပဲ နေသွားချင်တာပါ”

သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မူယိကျင်း ခေါင်းကလေး ငုံ့သွား၏။

လင်းကြည်၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်
ပေါ်လာလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

တစ်နေ့...

တောင်ကြားပိုင်ရှင် မူကျောင်းဂူက လင်းကြည်ကို ခေါ်ယူ
တွေ့ဆုံလိုက်လေသည်။

“လင်းကြည်၊ မင်းက တစ်နေ့ တောင်ကြားထဲက ထွက်
သွားဖို့ စိတ်ကူးထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။ လင်းကြည်က...

“ကျွန်တော်က ဖေဖေအတွက် တာဝန်မကျေသေးဘူး ထင်
မိလို့ပါ ခင်ဗျာ”

မူကျောင်းဂူက...

“မင်းက ပညာစုံသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တောင်
ကြား အပြင်ဘက်ရောက်ရင် အခက်အခဲ အန္တရာယ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်
ရဦးမယ်၊ အထူးသဖြင့် နေလအဆိပ်အပိနဲ့တွေ့ရင် မင်းဘာမှ တတ်
နိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး”

နေလအဆိပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

လင်းကြည် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဦးပြောတာ မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မူကျောင်းဂူက...

“ဒါကြောင့် မင်းအတွက် အဆိပ်ဖြေဆေးပေးလိုက်မယ်၊
သည်ဆေးသောက်ထားရင် ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးကိုမှ မှုစရာလိုတော့
မှာ မဟုတ်ဘူး”

လင်းကြည်သည် မူကျောင်းဂူ ပေးသည့် ရွှေရောင်အဆိပ်
ဖြေဆေးလုံးလေးကို လက်ခံထားလိုက်လေသည်။

မူကျောင်းဂူက...

“တောင်ကြားအပြင်ဘက် ရောက်ပြီဆိုရင် သင်္ကတန်၊
တောင်ဘက်ကို သွားဖို့ မမေ့ပါနဲ့၊ လူညစ်ကြီးက မင်းကို ကူညီနိုင်ပါ
လိမ့်မယ်”

လင်းကြည်က...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

မူကျောင်းဂူက...

“သည်ရက်ပိုင်းထဲမှာ ကျုပ်အတွက် အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိနေ
လို့ အားလပ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ တကယ်လို့ မင်းထွက်သွားဖြစ်ခဲ့မယ်
ဆိုရင် ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်စရာမလိုဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မင်း ဘာပြောစရာ ရှိသေးသလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် သွားနိုင်ပါပြီကွယ်”

လင်းကြည်လည်း မူကျောင်းဝူကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာ
ခဲ့လေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

လင်းကြည်သည် အထီးကျန်တောင်ကြားထဲမှ ထွက်သွား
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အထီးကျန်တောင်ကြား၌ သူက မူယိကျင်းနှင့် လက်ထပ်
ကာ တစ်သက်လုံး နေသွားဖို့မှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း နားလည်ထား
လေသည်။

မူကျောင်းဝူနှင့်တကွ အားလုံးက သူ့အပေါ်၌ ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။

သူ့အား လိုလေသေးမရှိ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။

သို့သော်...

လင်းကြည်၏စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်နေသည်ဟု
ခံစားနေရလေသည်။

ထို့အပြင် တစ်ခုခု မှားယွင်းနေသည်ဟုလည်း ခံစားနေရ
လေတော့သည်။

လင်းကြည်က မူကျောင်းဝူထံမှ ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းတွင်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့မိလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဝမ်း ဖြစ်သည်။ ဝမ်းဝမ်းက...

“အစ်ကို တောင်ကြားထဲက ထွက်သွားတော့မယ်ဆို”

လင်းကြည်က...

“ဟုတ်တယ် ညီမ”

၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အစ်ကို ဘာကြောင့် သွားချင်တာလဲရှင်၊ သခင်မလေးမူယိ ကျင်းကြောင့် မဟုတ်လား”

“ဟင်”

လင်းကြည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ညီမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဝမ်းဝမ်းက...

“သခင်မလေးလဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတာကို တွေ့ခဲ့ရပါ တယ်ရှင်”

လင်းကြည်က...

“သူက ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတာလဲ ပြောပါ ဦး”

ဝမ်းဝမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မကြာခင် သူနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်လူက ရောက်လာတော့ မယိ မဟုတ်လား”

“ဟာ”

လင်းကြည် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေသည်။

ဝမ်းဝမ်းကို မျက်လုံးဖြူးကာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

“သခင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်လူ ရောက်လာတော့မယိ ဟုတ်လား”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

လင်းကြည်က သူနှင့် မူယိကျင်း အကြောင်းကို ဝမ်းဝမ်း မသိသေးဟု ထင်မိလေသည်။

ဝမ်းဝမ်းက ဆက်ပြောနေ၏။

“သည်ကိစ္စဟာ သခင်မကြီး ရှိစဉ်ကတည်းက စီစဉ်ခဲ့တာပါ။ သခင်မလေးဟာ အရွယ်ကောင်းကောင်း မရောက်သေးပါဘူး၊ လူကြီးတွေ သဘောအတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကို သခင်မလေး ပြောပြလို့ ကျွန်မသိခဲ့ရတာပါ”

လင်းကြည်က...

“လက်စသပ်တော့ သခင်မလေးမှာ မိဘ သဘောတူထား တဲ့လူ ရှိနေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ..”

သူမ စကား တစ်စိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်၏။

လင်းကြည်က...

“ကျုပ်နဲ့ တွေ့တော့ ဘာဖြစ်သလဲ ပြောပါဦး”

“သခင်မလေးက ဟို..ဟို”

ဝမ်းဝမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဝမ်းဝမ်းလည်း မလုံမလဲ ဖြစ်ကာ ပြေးလွှားသွားလေတော့

၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည်။ လင်းကြည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။

ဝမ်းဝမ်း၏အပြုအမူကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

လင်းကြည်က ငေးမောကြည့်နေစဉ်မှာပင် ပန်းပင်များ ကြားမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ သခင်မလေးမူယိကျင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။ လင်းကြည်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

“သခင်မလေး”

မူယိကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဝမ်းဝမ်းကို ဘာတွေ မေးနေတာလဲရှင်”

“ကျုပ်..”

“ကျွန်မမှာ မိဘ သဘောတူထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ သူပြောသွားတာ မဟုတ်လားရှင်”

လင်းကြည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မူယိကျင်းက...

“သူပြောတာ အမှန်ပါပဲရှင်”

ဟု ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

◆ ◆ ◆

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

လင်းကြည်သည် ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်အလား မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေ၏။ မူယိကျင်းက...

“ကျွန်မမှာ မိဘ သဘောတူထားတဲ့လူ ရှိတာ အမှန်ပါပဲရှင်”

ဟု ထပ်ပြောလာလေသည်။ လင်းကြည်က...

“သခင်ကြီးက သည်ကိစ္စ ကျုပ်ကို ဘာမှလဲ မပြောပါလား”
မူယိကျင်းက...

“ဖေဖေက အစ်ကိုအမေကို ဂရုဏာရှိလို့ ပြောမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပါရှင်”

“ကျုပ်..”

“ဖေဖေဟာ အစ်ကိုအမေကို တကယ့် ညီမလေးအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့တာပါ။ အစ်ကိုအမေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပြီး သည်တောင်ကြားထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားစေချင်ခဲ့တာပါ”

လင်းကြည်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးလိုက်လေသည်။

“သူက ကျုပ်အမေကို မေတ္တာရှိနေတာလား”

မူယိကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေမှာ ညီမတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ဖေဖေက သူ့ရဲ့ညီမလေးကို သိပ်ချစ်တာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာ သူ့ရဲ့ညီမလေးဟာ ရောဂါတစ်ခု စွဲကပ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့တယ်လို့

“သော်”

“ဖေဖေဟာ အစ်ကိုမေမေကို သူ့ရဲ့ညီမလေးအရင်းလို သံ
ယောဇဉ် ရှိခဲ့တာပါ”

လင်းကြည် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

မူယံကျင်းက...

“ဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ အစ်ကိုမေမေရဲ့ ဆန္ဒ
ကို ငြင်းဆန်ဖို့ ခက်ခဲနေခဲ့တာပါ”

လင်းကြည်က...

“လက်စသပ်တော့ ညီမမှာ မိဘ သဘောတူထားတဲ့လူ
ရှိနေခဲ့တာကိုး၊ ကျုပ်က..”

လင်းကြည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘက်က မှားယွင်းခဲ့တာတွေကို တောင်းပန်ပါတယ်၊
ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ညီမ”

“ကျွန်မ..”

“ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် လင်းကြည်က ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွား
လေတော့သည်။ မူယင်းကျိက ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
တော့သည်။

အငြိုး

ခိုင်ဝံးမြို့စား...။

မြို့စားကြီးက လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တုန့်
ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ၏။

မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်ထားပြီး စိတ်ရှုပ်စရာ ကိစ္စတစ်ခုနှင့်
ကြုံတွေ့နေရပုံ ရှိလေသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ မြို့စားကြီး၏ခြေသံက
လွှမ်းမိုးနေသည်။

စားပွဲ၌ ထိုင်နေသူတစ်ယောက်က မြို့စားကြီးကို မျက်
တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေ၏။

ထိုလူမှာ ယခုတလော နေလအဆိပ်အပ်ဟု စွပ်စွဲခံနေရ

၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သော ဆေးဆရာထင်းရှမ်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းရှမ်းအား မြို့စားကြီးက ကာကွယ်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

သိုင်းလောက၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော အရှုပ်အထွေးများ
ကြောင့် မြို့စားကြီးသည် ဆေးဆရာထင်းရှမ်းအား ဆက်လက်ကာ
ကွယ် စောင့်ရှောက်၍ မဖြစ်တော့ကြောင်း နားလည်ထားပြီး ဖြစ်လေ
သည်။

မြို့စားကြီးက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ထင်းရှမ်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သိုင်းလောကမှာ ဘယ်လိုသတင်းစကားတွေ ဖြစ်ပေါ်နေ
တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိမယ် ထင်ပါတယ်”

ထင်းရှမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ နေလအဆိပ်အပ် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်း
စကားတွေကို ပြောနေတာလားဗျာ”

မြို့စားကြီးက...

“ဒါအမှန်ပဲ”

ထင်းရှမ်းက...

“မြို့စားကြီးက သည်စကားတွေကို ယုံကြည်နေတာလား
ဗျာ”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

“ကျုပ် မယုံဘူးဆိုရင်တောင် သည်စကားတွေကြောင့်
ကျုပ်ကို ထိခိုက်လာမှာကိုတော့ မလိုလားပါဘူးဗျာ”

သူ၏သဘောထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ထင်းရှမ်းက...

“ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကြောင့် မြို့စားကြီး
မထိခိုက်စေရပါဘူးဗျာ”

ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

မြို့စားကြီးက စိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်
လေသည်။

“ဆရာထင်းရှမ်းက ကျုပ်တို့မိသားစု နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်
တဲ့အခါ ဂရုစိုက်ခဲ့တာကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် လူတွေ
ကိုလဲ နေလအဆိပ်အပ်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ တာဝန်ပေးထားပါတယ်၊
ကျုပ်က...”

“မြို့စားကြီးရဲ့ စေတနာကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊
ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းက မြို့စားကြီးအား နှုတ်ဆက်ကာ
ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထင်းလျှံသည် ဖခင်ဆေးဆရာကြီး ထင်းရှမ်းကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

ထင်းရှမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟင်...ဟင်း မြို့စားကြီးက ဖေဖေကို လက်မခံချင်တော့ဘူးလေ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေလအဆိပ်အပ်လို့ ဖေဖေကို စွပ်စွဲမှုတွေ ထွက်ပေါ်နေတာကြောင့်ပေါ့”

ထင်းလျှံက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မြို့စားကြီးကပါ ဖေဖေကို အထင်မှားနေတာပေါ့ ဟုတ်လား ဖေဖေ၊ ဒါ လင်းကြည်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ၊ သူ့ကို ဆုံးမရမှ သမီးကျေနပ်မယ်”

သူမ ခံပြင်းဒေါသထွက်နေပါတော့သည်။

ထင်းရှမ်းက...

“လင်းကြည်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး သမီးရဲ့”

“ဟင်.. ဘာကြောင့်လဲ ဖေဖေ”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

“လင်းကြည်ဟာ အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပဲသမီး”

“ဒါ..”

“လင်းကြည်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ရဘူးလို့ သူက ပြောထားတယ်”

ထင်းလျှံ ပိုပြီး ခံပြင်းသွားလေသည်။

“လင်းကြည်ဟာ သမီးတို့အတွက် ရန်သူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား ဖေဖေ”

ထင်းရှမ်းက...

“ဒါက အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်ရဲ့ သဘောပဲသမီး၊ သူက ချင်းဟုန် ရှိတုန်းက သဘောထားတစ်မျိုး ရှိပေမယ့် ခုတော့ သူ့သဘောထားက တစ်မျိုးဖြစ်နေပြီ”

ထင်းလျှံက...

“တောင်ကြားပိုင်ရှင်ရဲ့ သဘောထားဟာ သမီးတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ဖေဖေ၊ လင်းကြည်ကြောင့် ခုဆိုရင် သိုင်းလောကသား တစ်မျိုးက သမီးတို့ကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်လာကြပြီ၊ လင်းကြည်ကို ဆုံးမမှ ဖြစ်မယ်”

ထင်းရှမ်းက...

“ကဲ.. သူ့ကို ဆုံးမတာ အသာထားဦး၊ သိုင်းလောကသား”

၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တွေက သတိထားနေကြပြီဆိုတော့ ဖေဖေတို့လဲ လူမြင်ကွင်းက ခဏရှောင်နေဦးမှ ဖြစ်မယ်၊ ကဲ အထုပ်အပိုးပြင်၊ ဖေဖေတို့ သွားကြတာပေါ့”

ထင်းလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

သူတို့အတွက် အခြေအနေ မကောင်းတော့ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထင်းရှမ်းက...

“ဖေဖေရဲ့ အပ်ကလေးတွေနဲ့ ဝါးပြောင်းလေးတွေကို ဂရုစိုက်ပါ။ ခုချိန်မှာ သည်ပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးသွားရင် ရုတ်တရက် အသစ်ပြန်လုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်သေးဘူး”

ထင်းလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

သူမလည်း ထင်းရှမ်း၏ဆေးသေတ္တာလေးကို ဂရုစိုက်သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။

ထိုဆေးသေတ္တာလေးအတွင်း၌ အဆိပ်အပ်ကလေးများနှင့် ဝါးပြောင်းကလေးများ ရှိနေပါ၏။

ထိုပစ္စည်းများသည် သိုင်းလောကကို ခြိမ်းခြောက်နေသော နေလအဆိပ်အပ် ဖြစ်လေသည်။

နေလအဆိပ်အပ်ရှင်မှာ လင်းကြည် စွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့သလို

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဆေးဆရာသည် သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးနေသော နေလအဆိပ်အပ် ဖြစ်လေသည်။

နေလအဆိပ်အပ်သည် အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် ပတ်သက်နေမည်မှာ သေချာနေပါတော့သည်။

♦ ♦ ♦

၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အထီးကျန်တောင်ကြား...။

အထီးကျန်တောင်ကြားသည် အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်
ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

လင်းကြည်က အထီးကျန်တောင်ကြားကို ကျောခိုင်းကာ
ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ၏အသည်းနှလုံးမှာ အထီးကျန်တောင်ကြားထဲ၌ ကျန်
ရစ်ခဲ့ပြီဟု ခံစားနေရသည်။

မူယိကျင်း...။

သခင်မလေးမူယိကျင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ သံယောဇဉ် ငြိ
တွယ်မိခဲ့သည်။

သို့သော်...

မူယိကျင်း၌ မိဘ သဘောတူထားသူ ရှိနေပြီဟု သိရလေ
သောအခါ...

နေလအပ်ရှင်(၃-သိမ်း) ❖ ၄၉

လူထူးဆန်းများ

“ဂျိန်း”

မိုးခြိမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းများ ပြူးခနဲ ပျက်ခနဲ ဝင်းလက်သွား၏။

“ဝေါ...ဂုန်း...ဂုန်း”

ကမ္ဘာမြေ၏နောက်ဆုံး နေ့ရက်ဟု ထင်မှတ်မှားရလောက်
အောင်ပင် မိုးသက်လေပြင်း ကျရောက်လာလေသည်။

ကြောက်စမန်းလိလိ ရွာသွန်းနေသည့် မိုးသက်လေပြင်း
အောက်တွင် လူတစ်ယောက်သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လှမ်း
လာနေပါ၏။

သူ၏ဆံပင်များသည် ငှက်သိုက်ပမာ ရှုပ်ပွနေ၏။

၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ကိုယ်လုံး စိန္တနေသည့်တိုင် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွား
နေသည်။

လင်းကြည်သည် ရူးသွပ်နေသူတစ်ယောက်ပမာ ခြေဦး
တည့်ရာသွားနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မိုးရေစက်များကြောင့် တောင်တက်လမ်းမှာ ချောနေပေ
သည်။

လင်းကြည်သည် တောင်ကုန်းပေါ် တက်လာရင်း ရုတ်
တရက် ခြေချောသွားပြီး ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွား၏။

လင်းကြည်သည်လည်း ကျောက်တုံးကြီးဖြင့် ဆောင့်မိပြီး
နောက် မည်သို့မျှ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ သတိလစ် မေ့မြောသွားလေ
တော့သည်။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားမှန်းမသိ။

လင်းကြည် သတိရလာသောအခါ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

လင်းကြည် လူးလိမ့်ထရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

ထိုအခါ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီး ခြစ်ခြစ်
တောက် ပူလောင်ကာ အဖျားတက်နေမှန်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

လင်းကြည် ပြန်လည်သတိဝင်လာပြီ ဖြစ်သည်။

မြေပေါ်မှ အားယူ၍ ထလိုက်ပြီး ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

ကို ကျောမှီကာ အမောဖြေနေလိုက်၏။

စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေပြီး အဖျားဝင်နေခြင်းကြောင့် မော
ပန်းနွမ်းနယ်နေပါ၏။

ကျောက်တုံးကြီးကို မှီကာ အသက်မှန်မှန် ရှူရှိုက်နေလိုက်
ရာ တစ်အောင့်မျှ ကြာလျှင် သက်သာသလို ဖြစ်လာလေသည်။

လင်းကြည် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၏။

ထိုင်ရာမှထရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဟင်”

မသဲမကွဲ အသံထွက်အောင် ရေရွတ်မိလိုက်လေသည်။

အကြောင်းမှာ မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး
ပေါ်၌ လူတစ်ယောက် တင်ပျဉ်နေကာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ထိုင်နေသည် ဖြစ်ရာ
အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးဟုပင် ထင်မှတ်ရ
မည် ဖြစ်လေသည်။

“လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

လင်းကြည် သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အမှန်ပင် လူသားစစ်စစ် တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“လူသူဝေးလံခေါင်းပါးတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူတစ်ယောက် ရောက်နေတာလဲ”

လင်းကြည်သည် ကျောက်တုံးပေါ်မှ လူအား စိတ်ဝင်စားလာလေတော့သည်။

“ငါတောင် ဒီနေရာကို ရောက်လာနိုင်သေးတာပဲ၊ သူက ကော ဘာကြောင့် ရောက်မလာနိုင်ရမှာလဲ”

လင်းကြည်က လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျောက်တုံးပေါ်၌ ထိုင်နေသူထံသို့ ဦးတည်လှမ်းသွားလေသည်။

လင်းကြည်သည် ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ခင်ဗျားက..”

သူက မေးမြန်းရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ သတိဝင်လာလေသည်။

“အို..သူ့ဘာသာသူနေတာပါ၊ ငါက ဘာကြောင့် သိရမှာလဲ”

ဟု တွေးမိလာသဖြင့် ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော် ခြေသုံးလေးလှမ်းမျှသာ လှမ်းရသေးသည်။

“ဒီလူဟာ တောထဲတောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လာနေတာ အကြောင်းရှိလိမ့်မယ်၊ ငါ့လို စိတ်သောက ရောက်လာခဲ့ရလို့ များလား”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၃

လင်းကြည်က ထိုလူဘက် ပြန်လှည့်လိုက်၏။

ထိုလူအား မေးမြန်းရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ မမေးဖြစ်တော့ချေ။

“မထူးပါဘူး၊ ငါ့လမ်း ငါသွားတာ ကောင်းပါတယ်”

လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“မင်းက စိတ်သောက ရောက်နေတာနဲ့ လူတကာကို မင်းလို စိတ်သောက ရောက်နေတယ်လို့ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့”

လင်းကြည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ထိုလူ၏မျက်နှာထားသည် အလွန်ထူးဆန်းနေခြင်းကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

လူသေမျက်နှာနှင့်လူဟု လင်းကြည် စိတ်ထဲမှ ကင်ပွန်းတပ်လိုက်မိလေသည်။

“မင်းက တစ်ချိန်လုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို ညည်းညူနေတာ ငါကြားသားပဲ၊ ဘာလဲ သူက မင်းကို မောင်းထုတ်လိုက်လို့လား”

“ဗျာ”

လင်းကြည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

သူသတိလစ်နေချိန်၌ ညည်းညူနေမိခြင်း ဖြစ်မည်ဟု

၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခြင်မိလေသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းကို ကန်ထုတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”
လင်းကြည် ဒေါသသွားလေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ဘူး”
ဟု အော်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“ဟဲ့..ဟဲ့ ငါပြောတာ မှန်သွားပြီ”

“ဘာဗျ”

“ငါပြောတာ မှန်လို့ မင်းက စိတ်ဆိုးသွားတာပေါ့”
လင်းကြည် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားစကားကြည့်ပြောပါ”

“ဘာလဲ ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“ခင်..ခင်ဗျား”

“အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်တယ်ကွ၊ ကိုယ်က ချစ်ပြီး သူများ
က ပြန်မချစ်ရင် သိပ်အခံရဆိုးတာပေါ့”

ထိုလူ၏စကားကြားလျှင် လင်းကြည်မှာ ဒေါသစိတ်များ
ကွယ်ပျောက်ကာ ရယ်ချင်လာလေတော့သည်။

ထိုလူက...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မောင်းထုတ်လိုက်တာဟာ ဝို

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၅

တောင် အခံရဆိုးသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

လင်းကြည် လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိလေသည်။

ထိုလူက...

“ငါပြောတာကို မင်းလက်ခံပြီ မဟုတ်လား”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဒီလောက်တောင် နားလည်နေပုံ
ထောက်ရှင် ခင်ဗျားကိုလဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မောင်းထုတ်
ခဲ့လို့ ဒီနေရာမှာ လာနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ထိုလူ ရယ်မောကာ ဝန်ခံလိမ့်မည်ဟု လင်းကြည် ထင်မှတ်
မိလေသည်။

သို့သော် ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မင်း မှားသွားပြီ၊ ငါက လူတစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာ
ကွ၊ ဟော.. နားထောင်ကြည့်စမ်း”

ထိုအခါ အတောင်ပံခတ်သံ တဖျပ်ဖျပ်မြည်လျက် ငှက်တစ်
ကောင် ပျံသန်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ခိုတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံးပေါ်မှ လူက လက်တစ်ဘက် ဆန့်တန်းလိုက်
လျှင် ခိုကလေးသည် ထိုလူ၏လက်မောင်းပေါ်သို့ လာနားနေလေ
သည်။

၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒီလူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ၊ စာပို့ခိုနဲ့ ဘယ်သူကို ဆက်
သွယ်တာလဲ၊ လူကောင်းတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။”

ဟု အမျိုးမျိုး တွေးတောစဉ်းစားနေမိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်တုံးပေါ်မှ လူသည် စာကို လုံးချေ
လိုက်ပြီး လင်းကြည်ကို ကြည့်ကာ...

“ဟေ့.. ကောင်လေး၊ မင်းအမြန်ဆုံး ထွက်သွားပေတော့”

ဟု ပြောလေသည်။

လင်းကြည်က...

“ဒီနေရာဟာ ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ နေရာမို့လို့လား”

ထိုလူက...

“စကားမရှည်နဲ့၊ မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”

“မသွားဘူး”

လင်းကြည်က တမင်ခွတိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူအား စိတ်ဝင်စားနေမိပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူက...

“မင်းသေချင်လို့လား၊ တော်ကြာ ဟိုအဘိုးကြီး ရောက်လာ
ရင် မင်းပါ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်ကို ဘယ်သူက ဒုက္ခပေးမလဲ၊ ကျုပ်အကြောင်း
ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားရမယ်”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

ဟု ရင်ကော့ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

လင်းကြည် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက်
လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်
ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါး ရှိပြီး အရပ်အလွန်ရှည်သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့်...

“လက်စသတ်တော့ မင်းက အကူအညီ ခေါ်ထားတာကိုး”

ဟု ကျောက်တုံးပေါ်မှ လူကို ကြည့်ကာ ပြောလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် လင်းကြည်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး...

“မဖြစ်စလောက် ကောင်လေး၊ မင်းက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့

လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းသကဲ့သို့
ရန်စကား ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် လင်းကြည် ဒေါသသွားလေသည်။

“ကျုပ်က မလိမ္မာတဲ့ လူကြီးတွေကို ဆုံးမနိုင်တယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့”

အဘိုးအို မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျောက်တုံးပေါ်မှ လူဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

“လူ့ခန္ဓာ၊ ခင်ဗျားခေါ်လာတဲ့ ကောင်လေးက မောက်မာ
လှချည်လားဗျ”

ထိုအခါ ကျောက်တုံးပေါ်မှ ထိုင်နေသည့် လူ့ခန္ဓာဆိုသူက...

“ကျုပ်ခေါ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူ့ဘာသာ ရောက်
လာတာပါ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက လင်းကြည်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

“မင်းဘာသာ လာခဲ့တာ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် သေချင်ပြီ ထင်
တယ်”

“ခင်ဗျားစကားကြည့်ပြောပါဗျာ”

“အံ့မယ်၊ မင်းက အလာကြီးပါလားကွ”

လင်းကြည်က အကြောက်အရွံ့ ကင်းမဲ့စွာဖြင့်...

“ဒီနေရာကို ခင်ဗျားတောင် လာနိုင်သေးတာပဲ၊ ကျုပ်က
ကော ဘာဖြစ်လို့ မလာနိုင်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊
ကျုပ်ကြမှ သေရမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပါယ်မှ မရှိဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ကျန်းထင်း၊ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ
ကွ”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

လူ့ခန္ဓာက ရယ်မောရင်း ပြောလေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်အဘိုးအို(ဝါ)ကျန်းထင်းက ပန်းတွန့်လိုက်
လေသည်။

လင်းကြည်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေပါဦး၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ မင်းဆရာက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

လင်းကြည်က သံယောင်လိုက်ကာ...

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားဆရာကကော ဘယ်
သူလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟေ”

ကျန်းထင်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် သတ္တိ
ကောင်းနေတာလဲကွ”

“ဒါကတော့ ကျုပ်ကို စော်ကားမော်ကား လုပ်လာရင် သေ
ချင်သေသွားပါစေ၊ ကျုပ်က ခေါင်းငုံ့ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိ
သွားစေချင်လို့ပါ”

ကျန်းထင်း ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ကောင်းရောပေါ့ကွာ၊ မင်းက ငါ့ကို နိုင်မယ်များ ထင်နေ

၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လို့လား”

“ခင်ဗျားက တိုက်ခိုက်ရင် ကျုပ်ကလဲ ပြန်တိုက်မှာပဲ၊ နိုင်တာမနိုင်တာ အရေးမကြီးပါဘူး”

ကျန်းထင်းသည် လင်းကြည်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

တစ်ဖန် လူ့ခွစာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ပြီးလိုက်ကြ၏။

ကျန်းထင်း၏အပြုံးသည် အသက်ဝင်နေသော်လည်း လူသေမျက်နှာလူ့ခွစာ၏မျက်နှာမှာမူ ပြုံးသည်ဟု ထင်ရုံသာ ရှိလေသည်။

ကျန်းထင်းက...

“ကောင်လေး၊ မင်း ဘာကြောင့် ဒေါသကြီးနေတာလဲ”

လင်းကြည်က...

“ကျုပ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအမူမပါဘူးဗျ”

“ဧကန္တတော့ မင်းကို ကောင်မလေးက ပစ်သွားလို့နဲ့ တူ

တယ်”

“ခင်..ခင်ဗျား စကားကြည့်ပြောပါ”

“ဘာလဲ၊ ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လားကွ”

လင်းကြည်သည် သခင်မလေးမူယိကျင်းအား သတိရလာ

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိန်း) ❖ ၆၁

လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံဆည်းနိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါ။

မူယိကျင်းသည် မကြာမီ မိဘသဘောတူသူနှင့် လက်ထပ်

ရပေတော့မည်။

လင်းကြည် မျက်နှာအုံ့မှိုင်းသွားပြီး...

“ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်နေလို့ ခံရခက်တာပေါ့ဗျ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကြားလျှင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

လူ့ခွစာနှင့် ကျန်းထင်းတို့ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြ

လေသည်။

လင်းကြည်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ မကျေ

မနပ် ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ရယ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်

ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

စိတ်ရှုပ်တဲ့အခါ

တောင်ကုန်းကလေးပေါ်၌ ရယ်သံများ ကျက်ကျက်ညီညွှား
လေသည်။

ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့ ရယ်မောခြင်း ရပ်
တန့်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် လင်းကြည်က ဆက်ပြီး ရယ်မောနေဆဲ။

ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့က လင်းကြည်ကို စောင့်ကြည့်နေ
ကြ၏။

လင်းကြည်သည် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရယ်မောလိုက်ရ
ခြင်းကြောင့် ရင်ထဲ၌ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားလေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့ကိုလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်များ
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ သူတွေ့ဖူးသူများနှင့် မတူဘဲ လူထူး
လူဆန်းများ ဖြစ်နေကြလေသည်။

သူတို့သည် ပြောချင်ရာပြော လုပ်ချင်ရာလုပ်ကြမည့် သူ
များဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးဆန်ပြီး ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများ
အသွင်ရှိနေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူတို့၏ပြောပုံဆိုပုံကို ထောက်ချင့်ကာ စိတ်
ကောင်းရှိသူများ ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်ပေတော့သည်။

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

ကျန်းထင်းက မေးလေသည်။

လင်းကြည်က...

“ဦးကော ဘာရယ်တာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ကျန်းထင်းက လူ့ခွစာဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မင်းကော ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ”

ဟု မေးရာ လူ့ခွစာက လင်းကြည်ကို ကြည့်ပြီး...

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှည့်ပတ်မေးလိုက်ကြပြီး

လျှင်...

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

သဘောကျစွာဖြင့် ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြပြန်လေသည်။

အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလား”

လူ့ခွစာအား ညွှန်ပြရင်း လင်းကြည်အား မေးလိုက်လေ

သည်။

လင်းကြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ”

“အေး...မသိရင် မှတ်ထား၊ အင်မတန် ခွကျတဲ့ လူ့ခွစာကြီး

လူသေမျက်နှာဆိုတာပေါ့ကွ”

လူသေမျက်နှာလူ့ခွစာဆိုသည့်နာမည်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ

မျှ မကြားဖူးသဖြင့် လင်းကြည် အံ့သြသွားရပါ၏။

လူသေမျက်နှာက...

“ကျန်းထင်း၊ ကျုပ်ကို နာမည် မဖျက်နဲ့”

ဟု အော်ပြောလေသည်။

ကျန်းထင်းက...

နေလအပ်ရှင်(ခ-သိမ်း) ❖ ၆၅

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပေါ့”

“ဟာ...ဒါ ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ခင်ဗျား မပြောရင်တော့ ကျုပ်က လူ့ခွစာကြီးလို့ ခေါ်မှာ

ပ”

ထိုလူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို သိုင်းလောကသားတွေက

‘လူရှုပ်ကျန်းထင်း’လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့”

ထိုစကားကြားလျှင် လင်းကြည်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်

သွားလေသည်။

လူရှုပ်ကျန်းထင်းဆိုသည့် အမည်ကိုမူ ကောင်းစွာ ကြားဖူး

ထားလေသည်။

ကျန်းထင်းသည် သိုင်းလောက၏ ထိပ်သီးသိုင်းသမား

ခုနစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ သိုင်းထိပ်သီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံလိုက်

ရခြင်းကြောင့် လင်းကြည် စိတ်လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။

ကျန်းထင်းအား မချေမငံ ပြောမိခြင်းကြောင့်လည်း စိုးရိမ်

စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ကျန်းထင်းက...

“ခင်ဗျားက ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ သိနေတယ်၊ ကျုပ်က

၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တော့ ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာ မသိရဘူး၊ ဒါကြောင့် မတရားဘူးဗျ”
ပြောလေသည်။

လင်းကြည် အံ့သြသွားရပြန်သည်။

ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရင်းရင်းနှီး
နှီး သိကျွမ်းနေကြပုံရှိသည် ထင်မိ၏။

သူတို့ရင်းနှီးကြသည် မှန်သော်လည်း တစ်ယောက်အ
ကြောင်းတစ်ယောက် မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားကြောင်း သတိပြု
မိလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလူတွေပါလိမ့်”

ဟု ရေရွတ်မိ၏။

ကျန်းထင်းက လင်းကြည်ဘက် လှည့်လာပြီး...

“ငါပြောတာ မမှန်ဘူးလားကွ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လင်းကြည်က...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မတရားပါဘူး ခင်ဗျာ”

လူ့ခွစာက...

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက သူ့ဘက်က ဘာကြောင့် ထောက်ခံရ
တာလဲကွ”

လင်းကြည်က...

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

“ဦးကတော့ သူ့ကို သိတယ်၊ သူကတော့ ဦးကို မသိဘူးဆို
တော့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ”

လူ့ခွစာက...

“သူက ငါ့ကို လူ့ခွစာလို့ ခေါ်နေပြီပဲ၊ လုံလောက်ပြီပေါ့”

“ဟာ...ဒီလို ပြောလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

“ဟေ့...စကားမရှည်နဲ့၊ ငါ မပြောနိုင်ဘူးကွ”

လူ့ခွစာက အော်ပြောလေသည်။

ကျန်းထင်းက...

“ကဲပါ၊ ခင်ဗျား မပြောလဲ ကျုပ်က ဖော်ထုတ်လိုက်မှာပါ”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ... ဒီစကားမျိုး ပြောတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်

ရှိပြီလဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကများ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့လို့လဲ”

“ပြီးခဲ့တာတွေ ရှိပါစေတော့ဗျာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား
ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်ရအောင် ဖော်ထုတ်ပြမယ်ဗျ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကြိုးစားကြည့်ပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် လူ့ခွစာက ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခုန်ဆင်း
လာသည်။

ကျန်းထင်းက လင်းကြည်ဘက် လှည့်ကာ...

“ကဲ...မင်းနောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ လင်းကြည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဦးတို့နှစ်ယောက်က တိုက်ခိုက်ကြမလို့လား”

ကျန်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်က ငါတို့နှစ်ယောက် မတော်တဆ တွေ့ဆုံမိပြီး ရင်ဆိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး သူစိတ်ရှုပ်တိုင်း ငါနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ချိန်းနေတော့တာ ပဲ”

လူ့ခွစာက...

“ကျုပ်မှာ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ တစ်နေ့တစ်ခြား များသထက် များလာတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ရရင် ကျုပ်စိတ် ထဲ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသလိုပဲ၊ ဒါကြောင့် စိတ်ညစ်စရာတွေ့တိုင်း ခင်ဗျားကို သတိရမိတာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းကွာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ညစ်မှုကို ဖြေဖျောက် ပေးတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီကိုး”

လင်းကြည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ပို၍ အံ့သြ လာတော့သည်။

ကျန်းထင်းက...

“ကဲ.. မင်းနောက်ဆုတ်ပြီး ကြည့်နေ၊ ငါ သူ့ကို အနိုင်ယူပြ

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

မယ်၊ သူ့ရဲ့မျက်နှာပေါ်က မျက်နှာဖုံးကို ခွာချပြီး ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဖော်ထုတ်ပြမယ်”

ဟု ပြောသည်။

လူ့ခွစာက အားကျမခံဘဲ...

“ကျုပ်စိတ်ညစ်နေတာတွေ ပြောပျောက်သွားတော့မှာပေါ့

ဗျာ”

ကျန်းထင်းက...

“ခင်ဗျားက စမလား၊ ကျုပ်က စရမလား”

လူ့ခွစာက...

“အရင်တစ်ခါတွေ့တုန်းက ကျုပ်က စထားတယ်ဆိုတော့ ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားက စပါ”

ကျန်းထင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟဲ့..ဟဲ့၊ ကျုပ် စရမယ်ဆိုတော့ ကောင်းပြီ၊ သတိသာ ထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်သွားပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။

လူ့ခွစာကလည်း ချက်ချင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ သည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည်မှာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားပြီး လူထူးလူဆန်းနှစ်
ယောက်၏ တိုက်ပွဲကို ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

တိုက်ပွဲ...။

တောင်ကုန်းပေါ်၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်နေ
ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိတ်ဆွေများ မဟုတ်ကြသည့်တိုင်
ရန်သူများလည်း မဖြစ်နိုင်ကြပါ။

သို့သော် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသောအခါ သူတို့၏
တိုက်ကွက်များသည် ကြောက်မမန်းလီလီ ပြင်းထန်နေပေတော့
သည်။

ကျန်းထင်းသည် လူ့ခွစာထက် စာလျှင် ပို၍ အရပ်ရှည်ပေ
သည်။

ခြေတံလက်တံ ရှည်လေသည်။

လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းရင်း လူ့ခွစာ၏ရင်ဝကို လက်ဝါး
ဖြင့် ရိုက်ချရန် ကြိုးစားနေ၏။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

လူ့ခွစာကလည်း ခန္ဓာကိုယ်၊ ငါးမိန်းနဲ့ကာ ပွတ်ကာသိကာ
ရှောင်တိမ်းရင်း ကျန်းထင်း၏ဝမ်းဗိုက်ကို ဦးတည်တိုက်ခိုက်လေ
သည်။

သူတို့ အသုံးပြုလိုက်ကြသည့် သိုင်းကွက်များသည် လင်း
ကြည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ဖူးသော သိုင်းကွက်များ ဖြစ်
နေပေသည်။

လင်းကြည်က လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်မည်ဟု ထင်မှတ်ချိန်
၌ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်သည်။

ရှောင်မည် ထင်မှတ်ချိန်၌ ရှေ့တိုးတိုက်ခိုက်၏။

သူတို့၏တိုက်ကွက်များသည် အံ့မခန်း ထူးဆန်းနေပြီး မည်
သည့် သိုင်းသမားမျှ အသုံးပြုရန် စိတ်ကူးမည် မဟုတ်သော သိုင်း
ကွက်များ ဖြစ်လေသည်။

လင်းကြည်လည်း တိုက်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ကာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ယခုအချိန်၌ နေလအပ်အိပ်အပ်ကို မေ့လျော့နေလေတော့
သည်။

ကျန်းထင်းက လူ့ခွစာအား တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ မည်
သို့ ရှောင်တိမ်းရမည်ကို တွေးတောစဉ်းစားလိုက်၏။

သို့သော်...

၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူစဉ်းစားခြင်းနှင့် လူ့ခွစာ ရှောင်တိမ်းသွားပုံမှာ တခြားစီ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကျန်းထင်းက ဆက်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ပုံကို မြင်ရသောအခါ

“အင်း...ငါတွေေးသလိုသာဆိုရင် နောက်ထပ် တိုက်ကွက် ရောက်လာတာနဲ့ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့ မရတော့ဘဲ ခံစားလိုက်ရမှာ ပဲ”

ဟု ရေရွတ်မိလေသည်။

ကျန်းထင်း၏တိုက်ကွက်များအား မည်သို့မျှ ချေဖျက်၍ မရ နိုင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း အရေးနိမ့်သွားရမည်ဟု တွေးထင်မိသော အချိန်၌ လူ့ခွစာ၏တန်ပြန်တိုက်ကွက်များကို တွေ့မြင်ရပြန်သော အခါ လင်းကြည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

လူ့ခွစာသည် မထင်မှတ်သော ရှုထောင့်မှနေပြီး မထင်မှတ်သော တန်ပြန်မှုဖြင့် ချေဖျက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး တိုက်ပွဲ၏ညီမျှမှုကို ရယူခဲ့လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မည်သူမျှ အသာမရဘဲ လက်ရည် ညီနေကြသောအခါ ဉာဏ်ကို အသုံးပြုကာ ရှေ့တိုးချင် ဟန်ဆောင်ပြီး နောက်ဆုတ်သည်။

ရှောင်တိမ်းချင် ဟန်ဆောင်ကာ တိုက်ခိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏တိုက်ပွဲမှာ သိုင်းကွက် အနေအထား

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

သာမက အဆုတ်အတက် အတိုးအဆုတ် အရှောင်အတိမ်း နည်းပါရိယာယ် ကြွယ်ဝလှသော တိုက်ပွဲကြီးနေရာ နံဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသည့် လင်းကြည်အတွက် သိုင်းပညာမဟုတ်ဘဲ အလိုလို တိုးပွားလာလေတော့သည်။

လင်းကြည်သည် တိုက်ပွဲကို ကြည့်ကာ စိတ်ဝင်စားလာပြီး ခြေလက်များ လှုပ်ရှားကာ သိုင်းကွက် အနေအထားများကို တစ်သဝေမတိမ်း တူညီအောင် ပြုလုပ်နေမိလေသည်။

သို့တိုင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်မိမှန်း သတိမပြုမိအောင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့သည် လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြရာမှ သူတို့၏တိုက်ကွက်များသည် တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးလေးလံလာကြလေသည်။

မြေပေါ်တွင် မြဲမြံစွာ ရပ်ရင်း သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ဆိုလျှင် တစ်ကွက်ဆိုသလောက် တွေးတွေးဆဆ ဖော်ထုတ်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

လင်းကြည်သည် ထိုသို့ သိုင်းကွက် ပြောင်းလဲသွားကြသည်ကို မြင်လျှင်...

“ဟင်... သူတို့ အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်ကြတော့မှာပဲ”

ဟု ရေရွတ်မိလေသည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ယား”

ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့သည် ပြိုင်တူ ငြာသံပေးလိုက်ပြီး
ရှေ့တိုး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်ဝါးလေးဖက်သည် ဖတ်ခနဲ တွေ့
ဆုံမိသွားပြီး ကော်နှင့် ကပ်ထားသကဲ့သို့ ခွဲခွာမရဘဲ ဖြစ်သွားကြ၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ရင်း
အတွင်းအားဖော်ထုတ် ယှဉ်ပြိုင်နေကြလေတော့သည်။

လင်းကြည်သည် တိုက်ပွဲကို ရင်တမမဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။

နောက်ထပ် ထမင်းတစ်အိုးချက်ခန့် အချိန်သည် လျင်မြန်
စွာ ကုန်ဆုံးသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ အငွေ့တ
ထောင်းထောင်း ထွက်လာ၏။

အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်မှု၏ အထွတ်အထိပ် အခြေအနေသို့
ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားပေတော့သည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်သူမှ အနိုင်မရဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခ
ရောက်သွားကြတော့မှာပဲ”

လင်းကြည် လွှတ်ခနဲ ညည်းညူမိလိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ယား”

ကျယ်လောင်သော ငြာသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျန်း
ထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့ နောက်သို့ ပြိုင်တူ ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မည်သူ အနိုင်ရရှိသွားပါသနည်း။

၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာ၏။

သစ်ရွက်ကလေးများ မြေပေါ် တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာသည်။

တောင်ကျန်းလေးပေါ်၌ လူသုံးယောက် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြလေသည်။

လင်းကြည်သည် ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့အား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့ကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

ရုတ်တရက်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့ ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

လင်းကြည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“သူတို့ ရယ်သံတွေက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေပါလား”

ဟု တွေးမိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်းထင်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ”

နေလအပ်ရှင်(၃-သိမ်း) ❖ ၇၇

လူ့ခွစာက...

“ခင်ဗျားကို ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ရှုံးသွားပြီဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် လင်းကြည်မှာ မအော်မိအောင် မနည်းထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရလေသည်။

လူ့ခွစာသည် ရှုံးနိမ့်သွားပြီဟု ဝန်ခံနေ၏။

လင်းကြည် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“သူရှုံးသွားပြီဆိုပါလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှုံးသွားတာလဲ”

သူတွေ့တောနေစဉ်မှာပင် ကျန်းထင်းက...

“ခင်ဗျား မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မရှုံးပါဘူးဗျာ”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ၊ အခုချိန်မှာ ကလေးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို လာပြီး ပွေ့ချီသွားမယ်ဆိုရင်တောင် ကျုပ် ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ခင်ဗျား တကယ် ပြောတာလား”

ကျန်းထင်းက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အနိုင်လိုချင်တာပဲဗျာ၊ လိမ်ပြောရဦးမှာလားဗျ”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဟာ”

၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သရေပွဲပေါ့ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်မောလိုက်ကြပြန်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် လင်းကြည် သက်ပြင်းချမိလေသည်။

သူတို့သည် သူနိုင် ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြိုရင်း အတွင်းအား ကုန်ခမ်းသွားခြင်းကြောင့် မည်သူမျှ အသာမရဘဲ သရေပွဲ ဖြစ်သွားကြောင်း ယင်ရှားနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ကသာ ဒုက္ခပေးချင် တယ်ဆိုရင် သူတို့ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

မှန်ပေသည်။ သိုင်းလောကသားများသည် အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်မှုကို တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ရှားလေ့ ရှိကြလေသည်။

မလွဲမရှောင်သာဘဲ ယှဉ်ပြိုင်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း မိမိအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်မည့်သူများ သို့မဟုတ် လုံခြုံစိတ်ချရသည့် နေရာတစ်ခုခု ရှာဖွေကာ ယှဉ်ပြိုင်လေ့ ရှိကြပေသည်။

အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း ကုန်ခမ်းသွား သည့် အတွင်းအားများ ပြန်လည်ပြည့်ဝ မလာမီ ဒုက္ခပေးမည့်သူနှင့် တွေ့ရလျှင် ကံဆိုးရတတ်ခြင်းကြောင့် အလွန်သတိထားရသော ကိစ္စ ကြီးတစ်ခုအဖြစ် လက်ခံထားကြပေတော့သည်။

လင်းကြည် တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာ တို့သည် မြေပေါ်ထိုင်ချလိုက်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငါစောင့်ရှောက်..”

လင်းကြည်၏အတွေးမဆုံးမိ...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး တောင်ကုန်းပေါ် သို့ လူတစ်ယောက် ပြေးတက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ သည်။

လင်းကြည် ရင်ထိတ်သွား၏။

တောင်ကုန်းပေါ် တက်လာသူမှာ ခရမ်းရောင်အဝတ် အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ အရောင်အသွေး စုံလင် လှသည့် ငှက်မွေးငှက်တောင်များ ထိုးစိုက်ထားလေသည်။

ဆံပင်များ ရှုပ်ပွနေသလို မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းပေ၏။

လင်းကြည် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်မိသည်။

ထိုလူသည် တောင်ကုန်းပေါ် ရောက်လာသည်နှင့်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြန်လေသည်။

ကျန်းထင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန် သွားကြဟန် ရှိလေသည်။

သူတို့ အတွင်းအားကုန်ခမ်းနေချိန်၌ လူစိမ်းတစ်ယောက်

၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရောက်ရှိလာသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းထင်းက...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ထိုလူက အဆက်မပြတ် ရယ်မောရင်း...

“ကျုပ်က ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုး စောင့်နေခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ

ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ခါးမှ ဓားကို ချွမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်
လိုက်လေသည်။

လင်းကြည် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ထိုလူသည် ကျန်းထင်းတို့အား ဒုက္ခပေးမည့်သူ ဖြစ်

ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူလက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။

ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူက သူ့အား မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ကြည့်ကာ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟုတ်လား”

ပြောရင်း လက်ထဲမှ ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး...

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖

၈၁

“သူတို့ကို သတ်ပစ်မလို့ပေါ့ကွ”

ကျေနပ်အားရသည့် လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

လင်းကြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဘာကွ”

“သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား”

ထိုလူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

“လူရှုပ်ကျန်းထင်းကို မသိဘဲ ငါက လာပါ့မလားကွ”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျန်းထင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိုလူ လာ
ရောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး ရိပ်မိလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူက...

“ကျန်းထင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ဖြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ သိုင်း
သမားတစ်ယောက်ဆိုတာ လူတိုင်း သိကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်
မှာတော့ ဟဲ..ဟဲ၊ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကိုတောင် သတ်နိုင်တဲ့ အင်
အား သူ့မှာ မရှိတော့ပါဘူး”

လူ့ခွစာက...

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ကျန်းထင်းအတွက် လာခဲ့တာ

ကိုး”

ဟု ကြားဝင်ပြောလိုက်၏။

၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျန်းထင်းက မွဲလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ပြဿနာဆိုလို့ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ထင်ရင် မှားသွားမယ်၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချမ်းသာပေးမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

လင်းကြည်က...

“သူများ အခက်အခဲ ကြုံနေတဲ့ အချိန်မှာ နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ချင်တာ ဘယ်တရားပါ့မလဲဗျ”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူ ရယ်မောခြင်းမှ ရပ်တန့်သွား၏။

လင်းကြည်အား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည်က...

“ကျုပ်နဲ့ ဆိုင်တာ မဆိုင်တာထား၊ ခင်ဗျားက သတ္တိရှိရင် သူတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ချိန်းလိုက်ပေါ့၊ ဒါမှ ယောက်ျားပီသတော့မှာပေါ့ဗျာ”

ထိုလူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လင်းကြည်အား စိုက်ကြည့်

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

လိုက်သည်။

လင်းကြည်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အချောင်တိုက်ခိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်ဆိုရင် တော့ ယောက်ျားမပီသတဲ့အပြင် လူယုတ်မာတစ်ယောက် ဖြစ်သွားဦးမယ်ဗျ”

“မင်း...မင်း”

ထိုလူသည် ဒေါပွကာ လင်းကြည်အား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည်ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုလူက စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုသေးပါ။

လင်းကြည်၏အကြောင်းကို မသိရသေးသဖြင့် ဧဝေဧဝါ ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် ကျန်းထင်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟေ့ သူငယ်၊ ခဏလောက် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါကွယ်”

လင်းကြည်သည် ကျန်းထင်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူက ဦးတို့ကို..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကျန်းထင်းက ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“သူ့ကို မေးစရာ ရှိလို့ပါကွယ်”

၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည် နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ကျန်းထင်းက ထိုလူအား စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“ဪ...ခုတော့ ကျုပ်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်

လား”

ကျန်းထင်းက လူ့ခွစာဘက် လှည့်ကာ...

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျားကော သူ့ကို သိသလား”

လူ့ခွစာက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သိမလဲ၊ သူက ခင်ဗျားကို လာရှာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျန်းထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားနဲ့မှ မဆိုင်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့

ထွက်မသွားသေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေရတာလဲ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သဖြင့် လူ့ခွစာ

အား ထွက်သွားနိုင်ရန် လမ်းစထွင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူ့ခွစာက ရယ်မောရင်း...

“ခင်ဗျားကို သူက ဘယ်လိုဆုံးမမလဲဆိုတာ ကျုပ်က

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

ကြည့်ချင်သေးတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုလူက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆုံးမသွားမှာပါ”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာလေသည်။

လူ့ခွစာက...

“ဟေ့ လူရှုပ်၊ သူက ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ”

ကျန်းထင်း(ဝါ)လူရှုပ်က...

“မသိဘူးလေ”

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော”

“မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ မသိဘူး”

လင်းကြည်သည် လူ့ခွစာနှင့် ကျန်းထင်းဆိုသော လူရှုပ်တို့

မှာ သူတို့၏အတွင်းအားများ ပြည့်ဝလာစေရန် ထိုလူအား တမင်

အချိန်ဆွဲနေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက ရှေ့တိုးလာသည်။

“လူရှုပ်နဲ့ လူ့ခွစာ၊ သည်တစ်ခါတော့ ခင်ဗျားတို့အလှည့်

ရောက်ပြီဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူ့ခွစာက...

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့အလှည့် ရောက်ပြီဆိုတာ ဘာသဘော
နဲ့ ပြောတာလဲဗျ”

ထိုလူက...

“ခင်ဗျားတို့ လက်ချက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တဲ့ လူတွေက ခင်
ဗျားတို့ကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခရောက်စေတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

ကျန်းထင်း(ဝါ)လူရှုပ်က...

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့လက်ချက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့
လူတစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ ပြောပါဦး”

“လင်းတိ”

“ဘာဗျ”

လူရှုပ် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

လူ့ခွစာက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“လူရှုပ်၊ မင်းက မိစ္ဆာရိုင်းလင်းတိကိုတောင် မမှတ်မိတော့
ဘူးလားကွ”

လူရှုပ်က...

“မိစ္ဆာရိုင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လင်းတိက သေဆုံးသွားတာ

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ထိုလူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မသေသေးဘူးဗျ”

လူရှုပ်က...

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

ထိုလူက...

“ခင်ဗျားတို့က မိစ္ဆာရိုင်းအဖွဲ့ကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပြီး လင်း
တိလဲ သေဆုံးသွားမယ်လို့ ယူဆခဲ့ကြတာကိုး၊ လင်းတိ ဒဏ်ရာရ
သွားပေမယ့် သူက ဆေးဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး ကံကောင်း
သွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့မှ မသိကြတာကိုး”

လူရှုပ်က...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက လင်းတိပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သေဖို့သာ ပြင်ထားကြပေတော့”

ထိုလူက လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

◆ ◆ ◆

၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူစိမ်းက တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့သည် လူစိမ်း၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခုခံနိုင်
ကြပါမည်လော။ လင်းကြည် စိတ်ပူသွားလေသည်။

“သူတို့ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

ဟု တွေးကာ...

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားရင်း ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

လူစိမ်းက...

“မင်း ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ”

လင်းကြည်က...

“သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို အနိုင်ရ
အောင် အရင်ဆုံး တိုက်ခိုက်နိုင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ”

လူရှုပ်တို့အား ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

လူစိမ်းက...

“မင်းသေချင်ပြီ ထင်တယ်”

လင်းကြည် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ အင်္ကျီစကိုတောင် ထိအောင် တိုက်ခိုက်
နိုင်မှာမို့လားဗျာ”

“သိကြသေးတာပေါ့”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

လူစိမ်း ဒေါပွကာ လင်းကြည်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့ ရင်ထိတ်သွားကြလေသည်။

“လင်းတိဆိုးရင် မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် လူရှုပ်၊ သည်ကောင်လေး သေတော့မှာပဲ”

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“တို့ ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ”

မှန်ပေသည်။ ယခုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ဘာ
မှ တတ်နိုင်ကြဦးမည် မဟုတ်ပါချေ။

လင်းကြည်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြစဉ်မှာပင်...

“ဟိတ်”

“ယား”

လူစိမ်းနှင့် လင်းကြည်တို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြပြီ ဖြစ်
လေသည်။

လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့သည် လင်းကြည်၏တိုက်ကွက်များကို
မြင်ရလျှင် တအံ့တသြ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။ လူ့ခွစာက...

“လူရှုပ် ကြည့်လိုက်စမ်း၊ သူ့ရဲ့ တိုက်ကွက်တွေက ငါတို့ရဲ့
သိုင်းကွက်တွေပဲ”

လူရှုပ်က...

BURMESE
CLASSIC

၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်၊ သည်ကောင်လေးက ငါတို့နဲ့ တိုက်ကွက်တွေ
ကို ကြည့်ပြီး အတုခိုးလိုက်တာ၊ အတော့်ကို ဉာဏ်ကောင်းတဲ့
ကောင်လေးပဲ”

လူခွစာက...

“ဉာဏ်ကောင်းရုံနဲ့ မရဘူး၊ ပါရမီ ရှိဖို့လဲ လိုသေးတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူသာ ကျုပ်တို့ သိုင်းကွက်တွေကို တသွေ
မတိမ်း အတုခိုးနိုင်တယ်ဆိုရင် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ဘူး”

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လင်းကြည်
၏ အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လူစိမ်း အရေးနိမ့်သွားသည့်
အပြင် မျက်နှာပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးလည်း ကွာကျသွားတော့၏။

လူစိမ်းမှာ နန်းကုန်းထင်း ဖြစ်နေ၏။

နန်းကုန်းထင်းက ချက်ချင်း ရှောင်တိမ်းသွားလေတော့
သည်။

◆ ◆ ◆

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဆရာ

နန်းကုန်းထင်း...။

နန်းကုန်းထင်းသည် အခြေအနေ မဟန်သဖြင့် ထွက်ပြေး
သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယခုမှ လင်းကြည် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

နန်းကုန်းထင်းအား မောင်းထုတ်နိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဝမ်း
သာနေ၏။

လူရှုပ်နှင့် လူခွစာတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
နှစ်ယောက်သား မတ်တတ်ရပ်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော
သည်။

၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများပီပီ အတွင်းအား ပြန်လည်ပြည့်
ဖြိုးလာကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း လင်းကြည် နားလည်လိုက်လေသည်။

လူရှုပ်က...

“မင်းက လူယုတ်မာနန်းကုန်းထင်းကို မောင်းထုတ်လိုက်
တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့သိုင်းကွက်တစ်ချို့ကို မင်း
ဘယ်လိုလုပ် ရလိုက်တာလဲ ပြောပါဦး”

ဟု မေးလေသည်။

လူ့ခွစာက...

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ရဲ့သိုင်းကွက်တစ်ချို့ကိုလဲ မင်း ဘယ်
လိုလုပ် ရသွားတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလာလေသည်။

လင်းကြည်က...

“စောစောက ဦးတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေတာကို ကြည့်
ပြီး စိတ်ထဲမှတ်ထားခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ လက်တွေ့ အသုံးပြုကြည့်
လိုက်တာပါ”

လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လူ့ခွစာက...

“မင်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အတုခိုးလွယ်သားပဲ၊ မင်းကို ငါ့ရဲ့
သိုင်းပညာသင်ပေးလိုက်ရင် တစ်ချိန်မှာ မင်းဟာ လျှမ်းလျှမ်း

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

တောက် ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ”

လူရှုပ်က...

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းက ငါ့တပည့် လုပ်ပါလားကွ”

နှစ်ယောက်သား လင်းကြည်အား သဘောကျနေကြလေ
တော့သည်။

လင်းကြည်က...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တပည့်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ကျွန်တော်က သက်တန်တောင်ကို သွားရမှာမို့ပါ”

“သက်တန်တောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နေပါဦး၊ မင်းက သက်တန်တောင်ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ
ပြောစမ်းပါဦး”

လင်းကြည်က...

“ကျွန်တော် လူညစ်ကြီးကို လိုက်ရှာမလို့ပါဗျာ”

လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ၏။

လူရှုပ်က...

“လူညစ်က မင်းနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့လဲ ပြောပါဦး”

BURMESE
CLASSIC

၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည်က...

“ကျွန်တော့်အမေက လူညစ်ကြီးဆီကို သွားပြီး သိုင်းပညာ သင်ယူဖို့ ပြောလိုက်လို့ပါ”

“လက်စသပ်တော့ သည်လိုကိုး၊ နေပါဦး၊ မင်းရဲ့အမေက ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော့်အမေမှာမည် ချင်းဟုန်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဗျာ”

“အထီးကျန်တောင်ကြားထဲက အစ်မကြီးချင်းဟုန်လား”

“သူက သံမဏိလေးဖော်ထဲက လင်းရီရဲ့ဇနီးသည်ပါ၊ ငါ ပြောတာ မှန်ရဲ့လား”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ မေးလိုက်ကြလေသည်။

လင်းကြည်က...

“ကျွန်တော့်အမေကို ဦးတို့ သိနေကြတာကိုး”

လူရှုပ်က...

“သိပ်သိတာပေါ့ကွာ”

လူ့ခွစာက...

“ငါတို့က ညီအစ်ကိုမောင်နှံမလို နေလာခဲ့ကြတာပဲကွ”

လင်းကြည်က...

“မေမေက သက်တန်တောင်ကို သွားဖို့ မှာခဲ့လို့ ကျွန်တော် သွားမလို့ပါ”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

လူ့ခွစာက...

“လူညစ်က သင်ပေးရင် မင်းရဲ့သိုင်းပညာဟာ ထိပ်တန်း ဖြစ်လာမယ်လို့ မင်းအမေက ပြောသွားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ငါတို့ကကော မင်းကို သင်မပေးနိုင်ဘူးများ ထင်နေလို့ လား”

လင်းကြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ဦးတို့နှစ်ယောက် သိုင်းပညာ အလွန် တော်ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ငါတို့ဆီမှာ မသင်ချင်ဘဲ လူညစ်ဆီကမှ ရွေးပြီး သင်ချင်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

လင်းကြည်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြော လိုက်လေသည်။

“မေမေက သူ့ဆီကို သွားဖို့ မှာသွားလို့ပါဗျာ”

လူ့ခွစာက...

“ငါကတော့ မင်းကို သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

လူရှုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ ခွင့်မပြုဘူး”

“ဗျာ”

၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူ့အား ခွင့်မပြုဘဲ တားဆီးနေသော လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့
ကြောင့် လင်းကြည် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြလေတော့
သည်။

လူရှုပ်က...

“ငါတို့ သင်ပေးတဲ့ပညာဟာ လူညစ် သင်ပေးတဲ့ပညာ
ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုသာရမယ်လို့ အာမခံတယ်ကွ”

လူ့ခွစာက...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့က သူသင်ပေးတာထက် ပိုပြီးသာ
အောင် သင်ပေးနိုင်တယ်ကွ”

လင်းကြည် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဦးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာကို လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် ကျွန်တော့်အမေက မှာထားတော့..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ လူ့ခွစာက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အစ်မကြီးချင်းဟုန်က အရင်ကလိုပဲ ထင်နေတာကိုး၊
အခြေအနေအားလုံး ပြောင်းလဲသွားပြီဆိုတာကို သူမှ မသိသေးတာ
ကိုး”

“သူ မသိခဲ့တာပါ”

လူရှုပ်က ဝင်ပြောသည်။

လင်းကြည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

“အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲသွားပြီ ဟုတ်လား”

လူ့ခွစာက...

“ဒါပေါ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကစပြီး အခြေအနေ
တွေ ပြောင်းလဲသွားတာ”

“ဦးပြောတာကို ကျွန်တော်နားမလည်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်
တော့်ကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့”

လူ့ခွစာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းက ကလေးအရွယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်
နားလည်မလဲကွ”

လူရှုပ်က...

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း မပြောနဲ့၊ မင်းအမေတောင် ကောင်း
ကောင်းနားလည်ခဲ့မယ်လို့ ငါ မထင်ဘူးကွ”

လင်းကြည်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေမိလေ
တော့သည်။

လူ့ခွစာက...

“မင်းငယ်ငယ်လေးကတည်းက မင်းအမေက မင်းတို့သား
အဖကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး အိမ်က ထွက်သွားတာကိုတော့ ခုချိန်မှာ မင်း
သိထားပြီး ဖြစ်မှာပေါ့”

လင်းကြည်က...

၉၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သည်ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော်သိထားပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ”

လူ့ခွစာက...

“မင်းအမေဟာ မင်းအဖေကို သူ့ရဲ့ ပညာသင်ဘက် ညီမနဲ့ အထင်လွဲပြီး အိမ်ကထွက်သွားခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ အထီးကျန် တောင်ကြားကို ရောက်သွားခဲ့တယ်”

လင်းကြည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါတွေလဲ ကျွန်တော်သိထားပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ”

လူ့ခွစာက...

“မင်းအမေ တောင်ကြားထဲ ရောက်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း ကိစ္စ တွေကော”

“ဒါတွေကိုတော့ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မသိတာ အမှန်ပါပဲ ခင်ဗျာ”

လင်းကြည်က ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

လူ့ခွစာက...

“ကောင်းပြီ၊ အထီးကျန်တောင်ကြားကို မင်း ဘယ်လိုထင် သလဲ”

ဟု မေးပြန်သည်။

လင်းကြည်က...

“သိုင်းလောကရဲ့ ထူးခြားတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ ခင်ဗျာ”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

လူ့ခွစာ ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့၊ တောင်ကြားပိုင်ရှင် အထီးကျန်အဘိုးအို ဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူ မှ ငြင်းလို့ မရပါဘူး၊ သူ့ဆီမှာ ပညာသင်ကြားခဲ့ကြတဲ့ တပည့်တွေက လဲ ခေသူတွေ မဟုတ်ခဲ့ကြဘူး၊ တကယ်ဆို အထီးကျန်တောင်ကြား က လူတွေဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးနိုင်လောက် အောင် အင်အားစောင့်တင်းပြီး သိုင်းပညာရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲပေါ့”

လူရှုပ်က...

“အထီးကျန်တောင်ကြားက လူတွေဟာ စည်းလုံးညီညွတ် ပြီး သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားကြမယ်ဆိုရင် ခုချိန်မှာ သိုင်း လောကတစ်ခုလုံး သူတို့ ခြေဖဝါးအောက်ကို ရောက်နေပြီပေါ့”

လင်းကြည် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ လူ့ခွစာက...

“သူပြောတာ အမှန်ပဲ၊ အထီးကျန်တောင်ကြားက လူတွေ သာ စည်းလုံးညီညွတ်မှု ရှိကြမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ”

ဟု ထောက်ခံစကား ပြောလိုက်လေသည်။

လူရှုပ်က...

“ဒါပေမယ့် အထီးကျန်တောင်ကြားက လူတွေဟာ စည်း လုံးညီညွတ်မှု မရှိကြတဲ့အပြင် အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲကြတယ်လေ”

၁၀၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည် လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာကြောင့်များလဲဗျာ”

“တစ်ချို့က သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးလိုကြပြီး တစ်ချို့က တော့ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးတာကို လက်မခံချင်ကြလို့ပေါ့ကွာ”

လင်းကြည်က...

“လက်စသပ်တော့ အထီးကျန်တောင်ကြားကလည်း သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်ခဲ့သေးတာကိုး”

လူ့ခွစာက...

“သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ စိတ်နေသဘောထား ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ မင်းလဲ သိနေလောက်ပါပြီလေ၊ တကယ်တော့ စိတ်ဝမ်းကွဲမှုကြီးဟာ အထီးကျန်အဘိုးအို ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တာပဲ”

လင်းကြည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ၊ အထီးကျန်အဘိုးအိုက သဘောကောင်းပြီး သူ့ဆီကို ရောက်လာသူတိုင်းကို လက်ခံခဲ့တယ်၊ ပညာသင်ကြားပေးခဲ့တယ်၊ လူကောင်းတွေက အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် လူဆိုးတွေကတော့ အထီးကျန်အဘိုးအို မရှိတော့တာနဲ့ သူတို့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ စိတ်နေသဘောနဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ပြန်ပေါ်လာတာပေါ့”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

လူရှုပ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“မှန်လိုက်လေကွာ”

လင်းကြည်က...

“ကျွန်တော် အထီးကျန်တောင်ကြားကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ တောင်ကြားထဲက လူတွေနဲ့လဲ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ တစ်ချို့က ကောင်းပေမယ့် တစ်ချို့က ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲကြတယ်ဆိုတာ တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီဗျာ”
သူက လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ဦးတို့နှစ်ယောက်ကကော အထီးကျန်တောင်ကြားကပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

လူ့ခွစာတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေသည်။

လင်းကြည် ထပ်မေးလိုက်၏။

“ဦးတို့က လူကောင်းတွေလား၊ လူဆိုးတွေလား”

လူရှုပ် ရင်ကော့လိုက်သည်။

“ငါကတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ထင်တာပဲ၊ မင်းကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

လင်းကြည်က အဖြေမပေးဘဲ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

၁၀၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူ့ခွစာ ခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။

“ခက်တာက တစ်ချို့က ငါတို့ကို လူကောင်းတွေလို့ ပြောပြီး
တစ်ချို့က လူဆိုးတွေလို့ ပြောတော့ ငါ့ကိုယ်ငါလဲ ဘယ်လိုပြောရမှန်း
တောင် မသိတော့ဘူးကွ”

မည်သို့ဆိုစေ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လူကောင်းများ ဖြစ်
ကြောင်း လင်းကြည် နားလည်ထားလေသည်။

လင်းကြည်က...

“ဦးတို့က သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးချင်တဲ့ လူတွေထဲမှာ
မပါဘူးဆိုရင်တော့ ဦးတို့ကို လူကောင်းလို့ပြောရင် ရပါတယ်”

“ဟေ့..ငါတို့ မပါခဲ့ဘူးကွ”

လူရှုပ်ကော လူ့ခွစာပါ ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ်...

“ငါလဲ မပါဘူး”

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည် ကျောက်တုံးကြီး
တစ်တုံး နောက်ကွယ်မှ ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

◆ ◆ ◆

လူညစ်

အညိုရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားပြီး မုတ်ဆိတ်ရှည်
ကြီးများရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်က တမဟုတ်ချင်း လင်းကြည်
တို့ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူက လင်းကြည်၏လက်ကို ဖျပ်ခနဲ ဆွဲကိုင်ပြီး...

“မင်းတို့ ပြောတာတွေ ငါ အားလုံး ကြားထားပြီးပြီ၊ မင်း
အမေက ငါ့ဆီမှာ သိုင်းပညာသွားသင်ဖို့ မှာလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊
ကဲ..ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု ပြောကာ လင်းကြည်ကို ဆွဲခေါ်ပြေးလွှားသွားတော့
သည်။

၁၀၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရုတ်တရက်မို့ လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်
နေကြလေသည်။

သူတို့ သတိဝင်လာသောအခါ လင်းကြည်တို့မှာ အဝေးသို့
ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါမှ...

“ဟေ့..ဟေ့ ကောင်လေးကို ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ”

“သည်လို ခေါ်သွားလို့ ရမလား”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလိုက်သွားကြလေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

သစ်ပင်ပန်းပင်များဖြင့် စိုပြည်စိမ်းလန်းနေသော တောအုပ်
လေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တောအုပ်လေးထဲ၌ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော အိမ်ကလေး
တစ်လုံး ရှိနေ၏။

ထိုအိမ်ကလေးသည် အပြင်ဘက်မှ ကြည့်လျှင် ယခု ချက်
ချင်း ပြိုကျသွားတော့မည် ထင်ရသော်လည်း အတွင်းဘက် ရောက်
သောအခါ အခိုင်အခံ့ ပြုပြင်မွမ်းမံထားကာ နေချင်စဖွယ် ရှိနေသည်
ကို လင်းကြည် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ထိုင်”

မုတ်ဆိတ်ရှည်နှင့်လူက လင်းကြည်ကို ထိုင်နံ့တစ်လုံး၌ ထိုင်
ခိုင်းပြီးသည်နှင့်...

“မင်းကို မင်းအမေက ငါ့ဆီမှာ ပညာသင်ခိုင်းလိုက်တာ
ငါသိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကြမ်းတမ်းသော သူ၏မျက်နှာကြီးလည်း ပြုံးရွှင်နေပါ
တော့သည်။

လင်းကြည်က...

“ဦးက လူညစ်ကြီးလားဗျာ”

“ဒါပေါ့”

၁၀၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မေမေက...”

“အေး...ငါတို့ဟာ အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်ဆီမှာ သိုင်း
ပညာအတူတူ သင်ကြားခဲ့ကြပြီး မောင်နှံမတွေလို ချစ်ခင်ခဲ့ကြတာ
ပေါ့ကွာ”

လင်းကြည်က...

“ကျွန်တော်လင်းကြည်က ဦးကို ဂါရဝပြုပါတယ် ခင်ဗျာ”

ပြောရင်း ဂါရဝပြုလိုက်ရာ လူညစ်က လက်ကာပြလိုက်
လေသည်။

“ငါက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ အရေးကြီးတာက မင်းအမေ
က ဘာကြောင့် သိုင်းပညာသင်ဖို့ အထီးကျန်တောင်ကြားကို မလွှတ်
ဘဲ ငါ့ဆီကို လွှတ်လိုက်သလဲဆိုတာ မင်းသိဖို့ပဲ”

လင်းကြည် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

လူညစ်က...

“အေး... သူက အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင် ဘဝခံယူထား
လိုက်တဲ့ မူကျောင်းပုကို စိတ်မချလို့ပဲကွ”

လင်းကြည် ခေါင်းရှုပ်သွားလေသည်။

“သည်ကိစ္စတွေက အတော့်ကို ရှုပ်ထွေးနေတာကြောင့်
ကျွန်တော်လဲ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်ဗျာ”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

လူညစ်က...

“ဒါတွေ အားလုံးဟာ မူကျောင်းပုရဲ့ လက်ချက်တွေချည်းပဲ
ကွ”

သူ၏အသွင်က မူကျောင်းပုကို မုန်းတီးနေသည့်အသွင် ရှိ
နေပါသည်။

လင်းကြည်က...

“ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လူညစ်က...

“အေး...မင်းက ဟိုလူ့ခွစာတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပြောနေရင်
ဘယ်တော့မှဆုံးမှာ မဟုတ်ဘဲ ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဖြစ်နေမှာ၊ ဒါ
ကြောင့် မင်းကို ခေါ်လာခဲ့တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြောရင်တော့ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ တို့အားလုံးရဲ့ဆရာ အထီး
ကျန်အဘိုးအို ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဆရာရဲ့သဘော
အတိုင်း တပည့်အကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ မူကျောင်းပုဟာ အထီးကျန်တောင်
ကြားပိုင်ရှင် ဖြစ်လာတယ်၊ မူကျောင်းပုက တောင်ကြားပိုင်ရှင် ဖြစ်
လာတာနဲ့ အားလုံးကို အသုံးချပြီး သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ကြံ
စည်ခဲ့တော့တာပေါ့”

၁၀၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည်က လူညစ်ကို ငေးကြည့်နေ၏။

လူညစ်က ဆက်ပြောလေသည်။

“တစ်နေ့တော့ မူကျောင်းဂူက အားလုံးသာ စည်းလုံးညီညွတ်မယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် လက်တွဲဆောင်ရွက်ရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ သည်မှာ တို့တတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲကြတော့တာပေါ့”

မူကျောင်းဂူသည် လူညစ် ပြောသည့် လူစားမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါမည်လောဟု လင်းကြည် တွေးလိုက်မိ၏။

လူညစ်က...

“မူကျောင်းဂူနဲ့ စိတ်ဝမ်းကွဲသွားတဲ့ လူတွေက တောင်ကြားထဲက ထွက်သွားကြတယ်၊ သူနဲ့ လက်တွဲမယ့် လူတွေကတော့ ကျန်ခဲ့တာပေါ့၊ မူကျောင်းဂူကတော့ ရှိတဲ့လူနဲ့ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ဆက်ပြီး ကြိုးစားသွားမယ်လို့ ကြွေးကြော်ခဲ့တယ်လေ”

လင်းကြည်က...

“ကျန်တော့အမေလဲ တောင်ကြားထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေး... သူကတော့ သိုင်းလောကနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူးဆိုတာ ငါတို့သိပါတယ်၊ သူက အိမ်လဲ မပြန်ချင်ဘူး၊ ဘယ်ကိုမှလဲ သွားစရာ မရှိဘူးဆိုတော့ တောင်ကြားထဲမှာပဲ

နေလအပ်ရှင်(၃-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

နေခဲ့တဲ့ သဘောပါ”

လင်းကြည်က...

“တခြားတောင်ကြားထဲမှာ နေခဲ့တဲ့ လူတွေကကော ဘယ်သူများလဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လူညစ်ကြီးက...

“ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူအတော်များများကို မင်းတွေ့ပြီးလောက်

ပါပြီ”

“သူတို့ဟာ...”

“ဆေးဆရာထင်းရှမ်းတို့၊ နန်းကုန်းထင်းတို့ လူစုပေါ့ကွာ”

“ဪ”

လင်းကြည်လည်း တဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘောပေါက်သလို ဖြစ်လာလေတော့သည်။

လူညစ်က...

“မူကျောင်းဂူက သူကြွေးကြော်ထားတဲ့အတိုင်း သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီဆိုတာလဲ မင်းနားလည်လောက်ပြီပေါ့”

လင်းကြည် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာ အမှန်ကျန်

၁၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တောင်ကြားပိုင်ရှင် မူကျောင်းပူ ဖြစ်နေတာကိုး”

လူညစ်က...

“မင်းအမေဟာ မင်းအဖေ သေဆုံးသွားတဲ့ သတင်းကြားတော့ မင်းအတွက် စိတ်ပူပြီး တောင်ကြားထဲက ထွက်သွားတာ၊ အပြင်လောကကို ရောက်တော့ မူကျောင်းပူရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာ ရိပ်မိသွားပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ့ဆီ လွှတ်လိုက်တာပေါ့”

လင်းကြည်၏ရင်ထဲ မရှင်းလင်းသည့် ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေပါသေး၏။

သူ၏မိခင်နှင့် မူကျောင်းပူတို့၏ ဆက်ဆံရေး ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ သာမန်အဆင့်ထက် ပိုရမည်ဟု တွေးပြီး မခံချို မခံသာ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

လူညစ်က...

“မူကျောင်းပူ မဟုတ်တာ လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကို ဟန့်တားဖို့ ကျုပ်က လူရှုပ်နဲ့ လူ့ခွစာကို ပြောခဲ့တာ၊ သူတို့က ကိုယ့်အချင်းချင်း သိုင်းပညာ ဘယ်သူသာတယ် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေကြတာ”

လင်းကြည်က...

“ဦးက မူကျောင်းပူကို ဟန့်တားချင်နေတာလားဗျာ”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

“သေချာတာပေါ့၊ သူ့ကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေ ဒုက္ခရောက်ရမယ့်အပြင် ငါတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာလည်း နာမည်ပျက်သွားမယ် မဟုတ်လား”

လူညစ်က...

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ တချိန်က လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ မင်းက မိစ္ဆာရိုင်းလင်းတိကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေး... ငါက လင်းတိထက်တောင် ပိုပြီး ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲခဲ့သေးတာပေါ့”

လင်းကြည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

လူညစ်က...

“သူတို့က မူကျောင်းပူကို ဟန့်တားဖို့ထက် လင်းတိကို ပိုပြီး ကြောက်နေကြတာကွ”

ထိုစဉ်...

“သည်လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ကျုပ်တို့ကို သည်လိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ”

စကားသံနှင့်အတူ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လာသူ နှစ်ယောက်တို့ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့ ဖြစ်လေသည်။

လူညစ် မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“မင်းတို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

လူရှုပ်က...

“မူကျောင်းဂူ အကြောင်း ဆွေးနွေးချင်လို့ ကျုပ်တို့ လာခဲ့တာပါဗျာ”

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်”

လူ့ခွစာက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

လူညစ်က...

“ဘာလဲ၊ မင်းတို့က မူကျောင်းဂူကို တားဆီးဖို့ သဘောတူကြတော့မလို့လား”

လူရှုပ်က...

“ဟုတ်တယ်”

လူ့ခွစာက...

“ဒါပေမယ့် သည်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

လူညစ် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

လူ့ခွစာက...

“မူကျောင်းဂူကို ဟန့်တားစေချင်ရင် သည်ကောင်လေးကို ကျုပ်တို့နောက်ကို ထည့်လိုက်ရမယ်”

လင်းကြည်ကို ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

လူညစ်က...

“သူ့ကို ထည့်လိုက်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က သူ့ကို သိုင်းပညာသင်ပေးမလို့ပေါ့”

လူ့ခွစာ၏စကားကို လူရှုပ်က ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်”

လူညစ်က ချက်ချင်း ငြင်းလိုက်လေသည်။

“မထည့်ပေးနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“သူ့ကို ငါက သိုင်းပညာသင်ပေးမလို့ပေါ့”

“ဟာ..သူ့ကို ကျုပ်တို့ အရင်တွေ့တာပါဗျာ၊ ခင်ဗျား သည်လိုလုပ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး”

“ဟိတ်.. စကားမရှည်နဲ့၊ သူ့အမေကိုယ်တိုင်က သိုင်းပညာ

၁၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သင်ဖို့ ငါ့ဆီကို လွှတ်လိုက်တာကွ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားကြတာ ကောင်းမယ်”

လူညစ်က ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထကာ မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

လူရှုပ်က...

“ဒါတော့ ခင်ဗျား မတရားဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကို သိုင်းပညာသင်ပေးတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

လူ့စွစာက...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျုပ်တို့က မူကျောင်းဝူကို ဆုံးမဖို့ ခင်ဗျားနဲ့ လက်တွဲမယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

လူညစ် လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်းတို့ ထွက်သွားကြမလား၊ ငါက မောင်းထုတ်ရမလား”

လူရှုပ် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား သည်လောက်တောင် ဖြစ်နေရင်လဲ ကျုပ်တို့သွားတော့မယ်”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွား၏။

လူ့စွစာလည်း ဘာမှမပြောဘဲ လိုက်သွားလေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

လူညစ်က လင်းကြည်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ သူတို့ထက် သာအောင် ငါသင်ပေးမယ်”

လင်းကြည်ကား ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အဖြေ

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ စည်းချက်ဝါးချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်နေ၏။

အေးချမ်းသာယာနေသော တောလမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းလှည်းတစ်စီး မောင်းနှင်လာလေသည်။

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲ၌ လိုက်ပါလာသူ နှစ်ယောက်မှာ ဆေးဆရာထင်းရှမ်းနှင့် သမီးထင်းလျှံတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သားအဖနှစ်ယောက်သည် ခိုင်ဖိုးမြို့စားက လက်မခံတော့သဖြင့် ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းကာ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နေလအပ်ရှင်(၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

သူတို့၏မြင်းလှည်း တောလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ရုတ်တရက် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ လူတစ်စု ပြေးထွက်လာကာ ဟန့်တားလိုက်ကြလေသည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ထိုလူများမှာ ကိုယ်ကြပ်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြခြင်းကြောင့် သိုင်းလောကသားများ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

သိုင်းလောကသားများက လမ်းပိတ်ထားလိုက်ကြရာ မြင်းလှည်းမောင်းသမားလည်း ထိတ်လန့်ကာ မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေတော့သည်။

“ဟေး...ဟေး”

မြင်းလှည်း ရပ်သွားသည်နှင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်က ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာပြီး...

“ဆေးဆရာကြီး မြင်းလှည်းပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပါဗျာ”

ဟန့်တားသူများ ရှိနေပြီ ဖြစ်ရကား ဆေးဆရာထင်းရှမ်းလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရလေတော့သည်။

ထင်းရှမ်းက ဝိုင်းရံထားသော သိုင်းသမားများကို မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်ပြီး...

၁၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဟန့်တားလိုက်သူက...

“ဆေးဆရာကြီး၊ ခင်ဗျားဟာ နေလအဆိပ်အပ်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သတင်းရထားပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားကို စစ်ဆေးမေးမြန်းစရာ ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

ထင်းရှမ်းက...

“ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဆရာကြီး ကောင်းကောင်းမလိုက်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့ အမွေခေါ်သွားရမှာပဲဗျ”

ထင်းရှမ်း ခါးထောက်လိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ မင်းတို့က ဘာများတတ်နိုင်မှာမို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟန့်တားထားသူများသည် ထင်းရှမ်းက အေးအေးဆေးဆေး လိုက်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ကြပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့တိုးလိုက်ကြလေသည်။

ထင်းရှမ်းလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

“ဝုစ်..ဝုစ်..ဝုစ်”

စူးရှသော လေတိုးသံများနှင့်အတူ အဆိပ်အပ်ကလေးများ ပစ်လွှင့်လာကာ သိုင်းသမားများအား ထိမှန်သွားလေတော့သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်နက် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အဆိပ်အပ် ထိမှန်သွားသော သိုင်းသမားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားတော့သည်။

ထင်းရှမ်းက နေလအဆိပ်အပ်ကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းရှမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး မျက်စိတမှိတ် လျှပ်တပြက် အတွင်းမှာပင် ဝိုင်းရံထားသူများ တစ်ယောက်မကျန် မြေပေါ် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထင်းရှမ်းက မြေပေါ် အတုန်းအရုန်း လဲကျနေသည့် သိုင်း
သမားများကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ၏ရယ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ထင်းရှမ်း၊ ခုချိန်အထိတောင် ခင်ဗျားရယ်နိုင်သေးသ
လား”

မေးမြန်းသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထင်းရှမ်း ကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထင်းရှမ်းက ထိုလူကို ကောင်းစွာ သိရှိထားပါ၏။

“နန်းကုန်းထင်းပါလား”

ရောက်လာသူမှာ နန်းကုန်းထင်း ဖြစ်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက...

“သိုင်းလောကမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သတင်းတွေကြောင့် အစ်
ကိုကြီးက ခင်ဗျားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေတယ်ဗျ”

ထင်းရှမ်းက...

“သည်လို ဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သူသိပါတယ်
လေ”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

“ခင်ဗျားပြောချင်တာက...”

“သူက အားလုံးထက် ပိုပြီး အစ်မကြီးချင်းကို ဂရုစိုက်နေ
တာပဲ။ ကျုပ်တို့ ဘာတွေ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း
မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်တာကိုး။ သူက ဘုမသိဘမ
သိနဲ့ ကျုပ်အကြောင်းကို လင်းကြည်ကို သွားပြောတော့ ပြဿနာ
ပေါ်လာတာပေါ့”

နန်းကုန်းထင်းက...

“ခင်ဗျားက သူ့ကို ရှင်းပစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ မကျေနပ်သေး
ဘူးလားဗျာ”

ထင်းရှမ်းက...

“ကျုပ်က သိုင်းလောကထဲမှာနေလို့မှ မရတော့တာ၊ ဘယ်
လိုလုပ် ကျေနပ်နိုင်မှာလဲ”

နန်းကုန်းထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအတွက် အထီးကျန်တောင်ကြား ရှိနေတာပဲဗျာ၊
တကယ်တော့ အထီးကျန်တောင်ကြားဟာ အားလုံးအတွက် မဟုတ်
လားဗျာ”

ထင်းရှမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ကျုပ်ကို အထီးကျန်တောင်ကြားမှာ လာနေရမယ်ဆိုတာ
သဘောလား”

၁၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ခင်ဗျားအတွက် အလုံခြုံဆုံး နေရာပဲလေ”

ထင်းရှမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အထီးကျန်တောင်ကြားကို သွားပြီး ဇာတ်မြူပ်
နေလိုက်မယ် ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့လေ”

နန်းကုန်းထင်းက...

“ခင်ဗျားက အထီးကျန်တောင်ကြားကို မပြန်ဘူးပေါ့ ဟုတ်
လား”

“ကျုပ် မပြန်ဘူး”

“သိုင်းလောကထဲမှာနေရင် ခင်ဗျားအတွက် ဘယ်လောက်
အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်”

“ကျုပ် မကြောက်သေးဘူး”

ထင်းရှမ်း ရင်ကော့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ ဆေးပညာ ရှိတယ်၊ အားလုံး ကြောက်ရွံ့နေရတဲ့
နေလအဆိပ်အိပ် အိပ်နေတယ်၊ ကျုပ်က ဘာကို မှုရဦးမှာလဲ”

နန်းကုန်းထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစကိုကြီးက
ခင်ဗျားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေတာ”

ထင်းရှမ်းက...

“သူက ဘာကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိ

နေလအိပ်ရှင် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

တာပေါ့”

မျက်နှာကြီး မဲ့ကာရွံ့ကာဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ကတဆင့် သူ့အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားမှာကို စိုး
ရိမ်နေတာ မဟုတ်လား”

နန်းကုန်းထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အစကိုကြီးက ကျုပ်တို့အားလုံးအတွက် ကောင်းစေချင်
လို့...”သူ၏စကားမဆုံးမီ ထင်းရှမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေ
သည်။“ကျုပ်အတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါဗျာ၊
ကျုပ်က အထီးကျန်တောင်ကြားကို ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး”

နန်းကုန်းထင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား မလိုက်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်သွား
တော့မယ်”

ထင်းရှမ်းအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နန်းကုန်းထင်း ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလျှံက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

“ဖေဖေ ကျွန်မတို့ အထီးကျန်တောင်ကြားကို မသွားကြ
တော့ဘူးနော်”

ထင်းရှမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်
တူးသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ရှင်”

ထင်းလျှံက အထီးကျန်တောင်ကြားကို အားကိုးသူ ဖြစ်လေ
သည်။

သိုင်းလောက၌ ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာပါက အထီးကျန်
တောင်ကြား၌ သွားရောက်စီလို့နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့လေသည်။

ယခု...

ဖခင်ကြီးက အထီးကျန်တောင်ကြားသို့ သွားတော့မည်
မဟုတ်ဟု ပြောခြင်းကြောင့် သူမစိတ်ပျက်သွားလေတော့သည်။

ထင်းရှမ်းတ...

“သမီးက အထီးကျန်တောင်ကြားကို သွားချင်သေးတယ်
ဟုတ်လား”

ထင်းလျှံက...

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

“ဖေဖေပဲ အထီးကျန်တောင်ကြားဟာ သမီးတို့အတွက်
အလုံခြုံဆုံးနေရာလို့ ပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ထင်းရှမ်းက...

“အရင်ကတော့ ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“ဖေဖေဟာ နေလအဆိပ်အပ် လူသတ်သမားဆိုတာ အား
လုံးသိသွားကြပြီလေ”

ထင်းလျှံက...

“သိတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ ဖေဖေရဲ့”

“တောင်ကြားပိုင်ရှင်က သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ နေလ
အဆိပ်အပ်လူသတ်သမားအဖြစ် တာဝန်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဘယ်
မှာ လူသိခံချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေကို နုတ်ပိတ်ပစ်ဖို့တောင်
ကြိုးစားဦးမှာ”

ထင်းလျှံက...

“ဖေဖေ”

“ခုဆိုရင် ဖေဖေတို့ကို သိုင်းလောကသားတွေကလည်း
ချမ်းသာပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အထီးကျန်တောင်ကြားကလဲ ချမ်း
သာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထင်းလျှံ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

၁၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒါဆိုလဲ အထီးကျန်တောင်ကြားရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဖော်ထုတ်လိုက်ရုံပေါ့”

ထင်းရှမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကသားတွေက နေလအဆိပ်အပ်လူသတ်သမားဖြစ်တဲ့ ဖေဖေကို ပိုပြီး ဒေါသ ဖြစ်နေကြမှာ၊ ဖေဖေကို အရင်ရန်ရှာကြမှာ”

“ဒါဖြင့်”

ထင်းရှမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သမီး ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ဖေဖေမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူ့ဆီကိုသွားရင် ဖေဖေတို့အတွက် စိတ်ချရပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ”

“မိစ္ဆာရိုင်းလင်းတိပေါ့”

“သူက..”

“တကယ်တော့ သူဟာ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့သာမက အထီးကျန်တောင်ကြားရဲ့ ရန်သူတစ်ဦးလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်မျိုးက သူဟာ သေလုမျောပါး ဒုက္ခရာရခဲတော့ ဖေဖေ ဆေးကုပေးခဲ့တာကြောင့် အသက်ရှင်ခဲ့ရတာ၊ ဖေဖေ ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုရင် သူလက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထင်းလွှဲ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်) ❖ ၁၂၇

ထင်းရှမ်းက...

“ကဲ.. ဖေဖေတို့ သွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

သားအဖနှစ်ယောက် မြင်းလှည်းပေါ် တက်လိုက်ကြလျှင် မြင်းလှည်းသမားလည်း မြင်းငေါက်ကာ မြင်းလှည်းကို မောင်းနှင်သွားလေတော့သည်။

လှည့်ကွက်

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ စည်းချက်ဝါးချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်နေသည်။

မြင်းလှည်းသမားသည် ထင်းရှမ်း၏အမိန့်အတိုင်း ယင်းကျွန်းနယ် အရှေ့စူးစူးသို့ ဦးတည်ကာ မြင်းလှည်းကို မောင်းနှင်သွားခဲ့လေသည်။

လမ်းခရီး၌ လိုအပ်သည့် သောက်ရေနံနှင့် စားနပ်ရိက္ခာ ဝယ်ယူကာ မရပ်မနား ခရီးဆက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် သုံးရက်မြောက်သော နေ့တွင် နီရဲသော ပန်းပွင့်များ ဖုံးလွှမ်းထားသော တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထင်းရှမ်းက မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်ခိုင်းပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းကာ သမီးဖြစ်သူကို ခေါ်ပြီး တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုတောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ မိစ္ဆာရိုင်းသိုင်းသမားများ၏ ခေါင်းဆောင် လင်းတိ နေထိုင်လျက် ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

လင်းတိသည် တစ်ချိန်က အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူဆိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများနှင့် လူရှုပ်၊ လူ့ခွစာတို့က လက်တွဲတိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မိစ္ဆာရိုင်းအဖွဲ့ ပျက်စီးသွားခဲ့ရလေသည်။

လင်းတိလည်း ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရရှိသွားရကား သိုင်းလောကသားများက လင်းတိ သေဆုံးသွားပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

လင်းတိမှာ ကံကောင်းထောက်မကော အသက်ရှင်ခဲ့လေသည်။

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းက သူ့အား ဆေးကုပေးကာ အသက်ကယ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်းရှမ်းက တောင်ပေါ်သို့ တက်လာရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

၁၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တောင်ကုန်းပေါ်၌ သူ့အား အသင့်စောင့်ကြိုနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူကား မိစ္ဆာရိုင်းခေါင်းဆောင် လင်းတိပင်ဖြစ်လေသည်။

လင်းတိ၏မျက်နှာကြီး ပြုံးရွှင်နေ၏။

“ကျုပ်ကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းတွေ မှန်နေပြီ မိတ်ဆွေက ကျုပ်ဆီကို တကယ်ပဲ ရောက်လာတာကိုး”

ထင်းရှမ်းက...

“ကျုပ်ရောက်လာမယ်လို့ ခင်ဗျားက ကြိုတင်သတင်းရထားတယ် ဟုတ်လား”

လင်းတိက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သည်နယ်ထဲမှာ ကျုပ်လူတွေ ကျင်လည်ကျက်စားနေကြတာပဲ၊ သူတို့က ခင်ဗျားစီးနင်းနေကျ မြင်းလှည်းကို ကောင်းကောင်းသိထားတာပေါ့”

ထင်းရှမ်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဆေးတစ်ချို့ ဖော်စပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဒါကြောင့် သည်အရပ်ဒေသမှာ အချိန်အတော်ကြာကြာလေး နေဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားလဲ သည်မှာရှိနေတော့ ကျုပ်အတွက် အဆင်ပြေလိမ့်မယ် ထင်မိတာ”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

“ဟာ.. သိပ်အဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားသာ ကျုပ်ဆီမှာ နေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်လောက် ဝမ်းသာမယ့်လူ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ကြာကြာနေချင်သလဲ၊ တစ်သက်လုံး နေသွားမလား၊ ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်”

လင်းတိ၏စကားကြောင့် ထင်းရှမ်း ကျေနပ်သွားလေတော့သည်။

သမီးဖြစ်သူ ထင်းလျှံနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဒါ ကျုပ်သမီး ထင်းလျှံပါ”

လင်းတိက...

“ဆရာက သမီးချောလေးတစ်ယောက် ရထားတာကိုး၊ ကဲ.. ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

“ကျေးဇူးပဲ”

လင်းတိက ဖိတ်ခေါ်သွားရာ ထင်းရှမ်းတို့သားအဖလည်း လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

လင်းတိက တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ အိမ်ကလေးတစ်လုံးသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မွေးကြိုင်နေသော ဟင်းလျာနံ့များကို ရှူရှိုက်မိလိုက်ကြလေသည်။

၁၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းတိက...

“မိတ်ဆွေကြီး ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိလို့ ကျွေးမွေး
ဧည့်ခံဖို့ ကျုပ်က ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ထိုင်ကြပါ”

နေရာထိုင်ခင်းပေးလေသည်။

လင်းတိက ဗျူဟာရာရာ ရှိနေသဖြင့် ထင်းရှမ်းတို့သားအဖ
လည်း ကျေနပ်သွားကြလေသည်။

လင်းတိ၏အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်က အနီးမှနေ၍ လိုလေ
သေးမရှိ ပြုစုကြလေသည်။

“ကဲ...စားကြပါဗျာ”

လင်းတိက ဧည့်ဝတ်ပြုလျှင် ထင်းရှမ်းတို့သားအဖလည်း
စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

ထင်းလျှံက...

“ဖေဖေ မိတ်ဆွေဟာ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဆိုပြီး အ
တော်သဘောကောင်းနေတာပဲ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ထင်းရှမ်းက...

“သူ့ရဲ့အသက်ကို ဖေဖေ ကယ်ခဲ့တာပဲလေ၊ သူ့အကောက်
မကြုံရဲပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ၊ စားစရာတွေထဲမှာ အဆိပ်ခတ်

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

ထားတယ်ဆိုရင်ကော”

“ဖေဖေတို့က အဆိပ်ကြောက်တဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ
သမီးရယ်”

ထင်းရှမ်းက ရယ်မောနေသဖြင့် ထင်းလျှံလည်း ဘာမှ
မပြောတော့ချေ။

“စားကြပါဗျာ၊ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုပါဘူး”

လင်းတိကလည်း ဧည့်ဝတ်ကျပြန်နေပါတော့သည်။

ထင်းရှမ်းက...

“ဒါထက် ကျုပ်တို့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရမယ့် တစ်နေရာ
လောက် ရှာပေးနိုင်မလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လင်းတိက...

“သိပ်ရတာပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်မှာ ရနိုင်မလဲ”

“သည်မှာပဲပေါ့”

“ကျုပ်တို့ သည်မှာ နေရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် သည်နေရာမှာ တစ်
သက်လုံး နေသွားရမှာ”

လင်းတိ၏မျက်နှာ အမူအရာကော စကားသံပါ ပြောင်းလဲ

၁၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခက်ထန်သွားလေသည်။

ထင်းရှမ်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက..”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့သားအဖ လုံခြုံစိတ်ချမှုရအောင် လုပ်ပေးမလို့ပါ”

ထင်းရှမ်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားစကားက ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ ကျုပ်ကို စော်ကားချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဘာ”

လင်းတိက...

“မိစ္ဆာရိုင်းအဖွဲ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ အထီးကျန်တောင်ကြားက လူတွေကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ထင်းရှမ်းက...

“ဒါဖြင့် ခုကျတော့ သူတို့နဲ့ ပေါင်းလိုက်တာ ဘာသဘောလဲ”

လင်းတိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မှားနေပြီ၊ ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ လူတွေက

နေလအပ်ရှင် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

အထီးကျန်တောင်ကြားက ထွက်သွားကြပြီလေ”

“ဪ”

“ကျုပ်က သူတို့ကို ဆုံးမချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ဆုံးမမယ့် အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်တာပေါ့”

ထင်းရှမ်းက...

“သူတို့နဲ့ ပေါင်းတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ပြောပါဦး”

“သူတို့က ခင်ဗျားကို လိုချင်နေကြတယ်လေ”

“ဪ”

ထင်းရှမ်းက...

“ကျုပ်ကို ရရင် သူတို့က ခင်ဗျားကို ဘာပြန်ပေးမှာလဲ ပြောပါဦး”

လင်းတိက...

“သိုင်းလောကကို စိတ်တိုင်းကျ ဖျက်ဆီးနိုင်အောင် တောင်ကြားပိုင်ရှင်က ကူညီမှာပေါ့ဗျာ”

ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထင်းရှမ်းလည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကိုလဲ လွယ်လွယ်ရမယ် မထင်ပါနဲ့လေ”

သူက နေလအဆိပ်အုပ်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ဖြင့်လိုက်

၁၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လေသည်။

သို့သော်...

“မလုပ်နဲ့”

အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်က ထင်းလျှံ အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး

ဓားဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ထင်းလျှံ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဖေဖေ ကယ်ပါဦး”

ထင်းရှမ်း ဒေါသထွက်သွား၏။

“ငါ့သမီးကို မထိနဲ့”

အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်အား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်
တော့မှ နန်းကုန်းထင်းတို့သားအဖနှစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ထင်းရှမ်း အံ့သြသွား၏။

“နန်းကုန်းထင်း၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

နန်းကုန်းထင်းက...

“အစ်ကိုကြီးက ‘နေလအဆိပ်အပ်’ ဘွဲ့ထူးကို ကျုပ်လက်ထဲ
လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်ပြီလေ”

ထိုအချိန်မှာပင် လင်းတိက အနီးသို့ ရောက်သွားပြီး ထင်း
ရှမ်းအား သွေးကြောပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

တဖန်...

ထင်းရှမ်းထံမှ နေလအဆိပ်အပ်ဘူးကလေးကို နှိုက်ယူ
ထားလိုက်သည်။

ထင်းရှမ်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

သိုင်းလောက၌ ထူးခြားသော သတင်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

နေလအဆိပ်အပ်ပိုင်ရှင်မှာ ဆေးဆရာထင်းရှမ်း ဖြစ်သည်
ဟူသောသတင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းရှမ်း အကြောင်း ဖော်ထုတ်ကာ လက်ရဖမ်းဆီးလိုက်
သူမှာ နန်းကုန်းထင်း ဖြစ်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက ထင်းရှမ်းအား ဖမ်းဆီးကာ ခိုင်ဖုံးမြို့စား
၏လက်ထဲ အပ်နှံလိုက်လေသည်။

ခိုင်ဖုံးမြို့စားက စစ်ဆေးမေးမြန်းသောအခါ ထင်းရှမ်းက
“ကျုပ်က သိုင်းလောကသားတွေ ကြောက်ရွံ့လာအောင်

ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကျုပ်လက်အောက် ရောက်လာအောင် ကြိုးစားခဲ့
တာပါ။ ကျုပ်မှာ အင်အားတောင့်တင်းလာပြီဆိုရင် သိုင်းလောကကို

၁၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လွမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာပါ”

ဟု ဝန်ခံခဲ့လေသည်။

သူက အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်အကြောင်း တစ်လုံး
တပါးမျှ မပြောခဲ့ပါချေ။

ခိုင်ဖုံးမြို့စားလည်း ထင်းရှမ်း၏အပြစ်မှာ ထင်ရှားနေ
သဖြင့် သေဒဏ်စီရင်ခဲ့လေသည်။

နေလအဆိပ်အပ် လူသတ်သမားကို ထုတ်ဖော်ဆုံးမနိုင်ခဲ့
ခြင်းကြောင့် နန်းကုန်းထင်းမှာ သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သွားလေ
သည်။

ထင်းရှမ်း၏ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မည်သူတစ်ဦးတစ်
ယောက်မျှ သတိမပြုမိခဲ့သူ တစ်ယောက်တော့ ရှိနေပါသည်။

ထိုလူမှာ ထင်းရှမ်း၏သမီး ထင်းလှုံ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလှုံတစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေပါ
တော့သည်။

• • •

မေတ္တာတရား

မူကျောင်းဂူက မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေသော သမီး
ဖြစ်သူ မူယိကျင်းကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“သမီးကို ကြည့်ရတာ ခုတလော ခွင်ခွင်လန်းလန်း မရှိဘူး၊
ဖေဖေကို စိတ်ကောက်နေတာလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မူယိကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဖေဖေကို စိတ်ကောက်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး ဖေဖေ”

“ဒါဖြင့် နေမကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

၁၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သည်မှာ သမီး၊ သမီး တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်၊ ဖေဖေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင် ကောင်းမယ်”

မူယိကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးက နန်းကုန်းထင်းတို့သားအဖ ကို မကျေနပ်တာပါ”

“ဪ”

မူကျောင်းဂူ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“သမီးက သူတို့သားအဖကို သဘောမကျ ဖြစ်နေတာကိုး”

မူယိကျင်းက...

“သမီးက နန်းကုန်းထင်းရဲ့သား နန်းကုန်းစိမ်းကို လက် မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ဖေဖေကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်..”

သူမ စကားတစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ကာ ဖခင်ကြီးအား ကြည့် လိုက်လေသည်။

မူကျောင်းဂူ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“သည်ကိစ္စဟာ သမီးမေမေ စီစဉ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်တာကြောင့် ဖေဖေလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ၊ တကယ်ဆိုရင် သမီး ရဲ့ဒေါ်လေးချင်းရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ရဲ့သား လင်းကြည်နဲ့သမီးကို လက်ထပ်ပေးချင်တာပါ”

“ဖေဖေ”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိန်း) ❖ ၁၄၁

မူယိကျင်း လွှတ်ခနဲ ရွှေ့တလိုက်လေသည်။

မူကျောင်းဂူက...

“ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ သမီးမေမေရဲ့ ဆန္ဒကို ဖယ်ရှားဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ”

မူယိကျင်းက...

“ဒါဖြင့် မေမေ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း သမီးက နန်းကုန်း စိမ်းနဲ့ လက်ထပ်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ် သမီး”

“ဟင့်အင်း၊ သမီး သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

မူယိကျင်း ခါးခါးသီး ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။

မူကျောင်းဂူကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

“သမီး သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်ရမှာ”

မူယိကျင်း ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ငိုကျွေးရင်း ပြေးထွက်

သွားလေတော့သည်။

၁၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မူယိကျင်း ပြေးထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မူကျောင်းဝှက်က တားဆီးခြင်း မပြုဘဲ လက်ဝိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

မူယိကျင်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ တစ်ချိန်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေသည်။

အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်သည် တောင်ကြားထဲ၌ တစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန် နေထိုင်ခဲ့ပြီးမှ နောက်ပိုင်းတွင် စိတ်ထားပြောင်းလဲသွားကာ သူ့ထံသို့ လာရောက်အကူအညီ တောင်းသူများကို လူဆိုးလူကောင်း မခွဲခြားဘဲ လက်ခံကာ သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

သူ့ထံ၌ လာရောက်နေထိုင်ကာ ပညာသင်ကြားသူများသည် သူ၏စကား နားထောင်ရမည် ဖြစ်သလို အချင်းချင်း ခိုက်ရန် ဒေါသမဖြစ်ရဘဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှံမများသဖွယ် ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံး နေထိုင်သွားရမည်ဟု စည်းကမ်းတင်းကြပ်ကြပ် ထုတ်ပြန်ထားလေသည်။

မူကျောင်းဝှက်က အထီးကျန်တောင်ကြားထဲသို့ ရောက်လာ

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

တော့မှ တောင်ကြားပိုင်ရှင်က အဘယ်ကြောင့် စိတ်ထားပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်ကို သိရှိလာခဲ့ရလေသည်။

အထီးကျန်အဘိုးအိုသည် သူ့ထက် အသက်ငယ်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့ပြီး သမီးလေးတစ်ယောက် ရရှိခဲ့လေသည်။

အထီးကျန်အဘိုးအို၏ဇနီးသည်သည် လူဆိုးကြီးတစ်ဦး၏ သမီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

အထီးကျန်အဘိုးအိုနှင့် အကြောင်းပါပြီး မွေးဖွားခဲ့သော မိန်းကလေးမှာ အကျင့်ဆိုးသူ ဖြစ်လာ၏။

ငယ်စဉ်ကပင် မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် အလိုလိုက် ခံထားရခြင်းကြောင့် ပို၍ ဆိုးသွမ်းသူလေး ဖြစ်လာလေသည်။

သူမအမည်မှာ လေကျန်း ဖြစ်သည်။

လေကျန်း အရွယ်ရောက်လာသောအခါ တောင်ကြားထဲမှ ထွက်ကာ သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားရန် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

တောင်ကြားထဲမှ မထွက်ဘဲ နေခဲ့သော အထီးကျန်အဘိုးအိုက သမီးလေကျန်းကို အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်ခဲ့ရလေသည်။

လေကျန်း အထီးကျန် မဖြစ်စေရန် သူငယ်ချင်းများ ရှာဖွေ

၁၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပေးရန်လည်း သဘောတူခဲ့ပြီး တောင်ကြားထဲသို့ သိုင်းပညာသင်ယူ
လိုသူများကို ဝင်ခွင့်ပြု လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လေကျန်း၏သဘောအတိုင်း လူဆိုးလူကောင်း မခွဲခြားဘဲ
လက်ခံခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

မူကျောင်းဝူ တောင်ကြားထဲ၌ လာရောက်ပညာသင်ကြား
ရင်း အထီးကျန်အဘိုးအို၏သမီး လေကျန်းနှင့် မေတ္တာမျှခဲ့လေ
သည်။

မူယိကျင်းမှာ လေကျန်းနှင့်ရခဲ့သောသမီး ဖြစ်သည်။

လေကျန်းသည် မူကျောင်းဝူကဲ့သို့ လာရောက်ပညာသင်
ကြားသော နန်းကုန်းထင်းနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

နောင်တစ်ချိန် သားသမီးများ ရရှိလာသောအခါ လက်ထပ်
ပေးရန် ကတိစကား ထားခဲ့ကြလေသည်။

နန်းကုန်းထင်းမှာ သိုင်းပညာသင်ကြားရင်း သူ၏ဖခင်နှင့်
မိုးတောင်ဂိုဏ်းတို့ ပြဿနာဖြစ်နေကြောင်း သိရသဖြင့် တောင်ကြား
ထဲမှ ထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်မလာတော့ချေ။

မူကျောင်းဝူကလည်း လေကျန်းနှင့် နန်းကုန်းထင်းတို့ ထား
ခဲ့ကြသောကတိကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘဲ မေ့မေ့ပျောက်
ပျောက် နေခဲ့လေသည်။

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

သို့ဖြင့်...

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့/ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး လေကျန်းမှာ
မကျန်းမမာ ဖြစ်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

အထီးကျန်အဘိုးအိုလည်း သေဆုံးသွားရာ မူကျောင်းဝူက
တောင်ကြားပိုင်ရှင် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

လေကျန်း ကွယ်လွန်ကာနီး၌ သမီးလေးမူယိကျင်းနှင့် နန်း
ကုန်းထင်း၏သားအား လက်ထပ်ပေးရမည့်ကိစ္စနှင့် အထီးကျန်
တောင်ကြားက သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးနိုင်ရန် ကြိုးစားရမည်ဟု
တောင်းဆိုသွားခဲ့လေရာ၊ သူမ စိတ်ချမ်းသာရလေအောင် မူကျောင်း
ဝူကလည်း ကတိပေးခဲ့ရလေသည်။

မူကျောင်းဝူသည် သမီးလေးမူယိကျင်းကို ပြုစုစောင့်
ရှောက်ရင်း အထီးကျန်အဘိုးအို၏တာဝန်များကို ဆက်လက်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့လေသည်။

အထီးကျန်တောင်ကြားသို့ ရောက်လာသူများအား လက်ခံ
ကာ သိုင်းပညာသင်ကြားပေးခဲ့သည်။

သို့ဖြင့်...

လင်းကြည်၏မိခင် ချင်းဟုန်နှင့် ဆုံဆည်းမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

မူကျောင်းဝူက ချင်းဟုန်ကို မေတ္တာသက်ဝင်မိသော်လည်း

ညီမလေးတစ်ယောက်ပမာ သဘောထားခဲ့လေသည်။

ချင်းဟုန်ကို မေတ္တာသက်ဝင်မိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဆရာ၏ကျေးဇူးကို စော်ကားမိသလို ဖြစ်နေပြီဟု တစ်ဘက်သတ်ယူဆပြီး လေကျန်းအား ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ကြိုးစားရာမှ အယူအဆ ကွဲပြားကာ အထီးကျန်တောင်ကြား၌ ပညာသင်ကြားခဲ့ကြသူအချို့က ကျောခိုင်းထွက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

မူကျောင်းဝူ အနီးတွင် အကြံဆိုး၊ အကျင့်ဆိုး ရှိသူများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရကား မူကျောင်းဝူက သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးရန် အကြံအစည်ကို မှားယွင်းစွာ ကြံစည်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မူကျောင်းဝူက အမျိုးမျိုး တွေးတောစဉ်းစားပြီးနောက်...

“ငါကိုယ်တိုင်က မပြတ်မသား ဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် အခက်အခဲတွေနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

လူတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

မိုးတောင်ဂိုဏ်း၏ပြဿနာ

မူကျောင်းဝူသည် လှမ်းလာနေသူကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

လှမ်းလာနေသူမှာ နန်းကုန်းထင်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

နန်းကုန်းထင်းက...

“အစ်ကိုကြီးက တကယ် မပြတ်သားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာပါတယ်”

ဟု ဝေဖန်လိုက်လေသည်။

မူကျောင်းဝူက...

၁၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“နေပါဦး၊ မင်းက ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို သည်လို ပြောရတာလဲ”

နန်းကုန်းထင်းက...

“လင်းကြည်ဆိုတဲ့ကောင်လေး ကိစ္စကိုပဲ ကြည့်ပါဗျာ၊ သူ့အဖေကော သူ့အမေကော သေသွားပြီ၊ သူ့ကို ဘာများ ငဲ့ညှာစရာ လိုဦးမှာလဲ၊ သူ့ကို ရှင်းပစ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

မူကျောင်းဂူ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက...

“ပြီးတော့ လူရှုပ်တို့သုံးယောက်က ရှိနေသေးတယ်”

မူကျောင်းဂူက...

“သည်ကိစ္စတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ မင်း ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

နန်းကုန်းထင်းက...

“မိုးတောင်ကိစ္စပေါ့ဗျာ”

မူကျောင်းဂူက...

“မိုးတောင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နန်းကုန်းထင်းက...

“ထင်းရှမ်းကို ဖယ်ရှားပြီးပြီဆိုတော့ ကျုပ်က မိုးတောင်ကို ချေမှုန်းတာ အစ်ကိုကြီး ကူညီသင့်တာပေါ့”

မူကျောင်းဂူက...

“ကျုပ်က ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

နန်းကုန်းထင်းက...

“မိုးတောင်ဂိုဏ်းကို ကျုပ်က တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေက လက်ဝိုက်ကြည့်နေကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သည်တော့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

“တောင်ကြားထဲက လူတစ်ချို့ကို ကျုပ်အသုံးပြုချင်တယ်”

မူကျောင်းဂူက...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းသဘောပဲ”

နန်းကုန်းထင်းက...

“အစ်ကိုကြီး ခွင့်ပြုတယ် ဟုတ်လား”

မူကျောင်းဂူက...

“မင်းကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

နန်းကုန်းထင်းက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးက သဘောကောင်းလှသည်လားဗျာ”

“ငါက ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင်ကော မင်းက လက်ခံမှာမို့လား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ အစ်ကိုကြီး ခွင့်ပြုတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ ကဲ မိုးတောင်ဂိုဏ်းရဲ့ကိစ္စကို ဖြေရှင်းရဦးမှာမို့ ကျုပ်က”

၁၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သွားခွင့်ဖြုပါဦးဗျာ”

နန်းကုန်းထင်းက ဦးညွှတ်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

မူကျောင်းပူ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“နန်းကုန်းထင်းကို လက်ခံထားရတာ မြေပွေးခါးပိုက် ပိုက်
ထားသလို ဖြစ်နေပြီ”

ဟုလည်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ပါရမီရှင်

လင်းကြည်သည် သိုင်းပညာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ပါရမီ
ရှင်လေးတစ်ဦးဟု လူညစ် လက်ခံလိုက်ရလေသည်။
သူက လင်းကြည်ကို လက်ခံပြီး သိုင်းပညာသင်ကြားပေးခဲ့
သည်။

လင်းကြည်သည် သင်ပေးသမျှ သိုင်းကွက်များကို တခဏ
အတွင်း တတ်မြောက်သွားသည်ချည့် ဖြစ်လေသည်။

ကြာသော် လူညစ်ကိုယ်တိုင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လာလေ
တော့သည်။

“လင်းကြည်၊ မင်းသာ ငါ့ဆီမှာ တစ်နှစ်လောက် နေရအောင်”

၁၅ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရင် မင်းကို ငါ ဘာသင်ပေးရမှန်း မသိဘဲ မင်းဆီကတောင် ငါပြန်
 ပြီး သင်ယူရမလို ဖြစ်နေပြီကွ”

ဟု ပြောမိလေတော့သည်။

လင်းကြည် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က..”

“မင်းကို သိုင်းပညာ ထပ်သင်ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊
 အရေးကြီးတာက အတွင်းအားတိုးတက်ဖို့ပဲ”

မှန်ပေသည်။

အတွင်းအားတိုးတက်လာလျှင် သိုင်းပညာကို ထိရောက်စွာ
 အသုံးပြုနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

လူညစ်က...

“တကယ်တော့ မင်းဟာ တစ်နေ့ သိုင်းလောကမှာ ထိပ်သီး
 အဆင့်ကို ရောက်နိုင်တဲ့ အရည်အသွေးရှိတာ၊ အတွင်းအားသာ
 ပြည့်ဝနေမယ်ဆိုရင်”

လင်းကြည်က...

“ကျွန်တော်ကြိုးစားသွားမှာပါ”

လူညစ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အတွင်းအားပညာဟာ တခြားပညာတွေနဲ့ မတူဘူး၊ ချက်
 ခြင်းလက်ငင်း လေ့ကျင့်လို့ရတဲ့ပညာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက သိုင်းပညာ

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

ဘက်မှာ ထူးချွန်ပေမယ့် အတွင်းအားပညာဘက်မှာတော့ ထူးချွန်
 ချင်မှ ထူးချွန်လိမ့်မယ်”

လင်းကြည်က...

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာ”

“အေး...မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဘယ်လို
 လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါစဉ်းစားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထိုစဉ်...

“နောင်ကြီးရာ၊ သည်အခက်အခဲကို ကျုပ်တို့ ဝိုင်းပြီး ကူညီ
 နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

လူညစ်ကြီးနှင့် လင်းကြည်တို့က ကြည့်လိုက်လျှင် လူနှစ်
 ယောက် လှမ်းလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား လူရှုပ်နှင့် လူခွစာတို့ ဖြစ်လေ
 သည်။

၁၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူရှုပ်နှင့် လူ့စွစာတို့ ရောက်လာသည်ကို မြင်လျှင် လူညစ်
၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာလာရှုပ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

လူရှုပ်က...

“ကျုပ်တို့က ကူညီဖို့ လာခဲ့တာပါဗျာ”

“ကူညီဖို့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ကူညီမှာလဲ ပြောပါဦး”

လူရှုပ်က လင်းကြည်ကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို ကူညီမှာပါ”

“နေပါဦး၊ သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူက အတွင်းအား လိုအပ်နေတယ် မဟုတ်လားဗျာ”

“အဲဒါ မင်းတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

လူရှုပ်က...

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ”

သူက လူ့စွစာဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

လူ့စွစာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

လူညစ်က...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက် ညီနေကြပါလား”

လူရှုပ်က...

“ကျုပ်တို့က ကောင်လေးလင်းကြည်ကို ကူညီနိုင်ပါတယ်”

လူညစ်က...

“မင်းတို့က ကူညီမယ်ချည့် ပြောနေတယ်၊ ဘယ်သူက ကူ
ညီပါ ပြောနေလို့လဲ”

“ကောင်လေးလင်းကြည်မှာ အတွင်းအား လိုနေတယ်လေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အဲဒါ ကျုပ်တို့ ကူညီနိုင်တာပေါ့”

လူ့စွစာက...

“လူရှုပ်၊ မင်းကလဲ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်စမ်းပါကွာ၊ လင်း
ကြည် အတွင်းအားကောင်းလာအောင် ငါတို့ရဲ့ အတွင်းအားတွေ သူ
ကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်မယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်စမ်းပါ”

လူရှုပ်က...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က လင်းကြည်ကို သဘောကျမိ
တယ်၊ ကျုပ်တို့ သိုင်းလောကထဲ ကျင်လည်ကျက်စားနေခဲ့တာ ကြာ
ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ထိ သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး ထိထိ
ရောက်ရောက် သည်ဝိုးဆောင်ရွက်နိုင်တာမျိုး မရှိသေးပါဘူးဒါ

၁၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကြောင့် ကျုပ်တို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တဲ့အတူတူ ကျုပ်တို့ရဲ့ အတွင်း
အားတွေ လင်းကြည်ကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာ၏စကားကို ကြားလျှင် လူညစ် အံ့သြ
သွားလေသည်။

“မင်းတို့ တကယ် ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့ဗျာ”

“လင်းကြည်ကို တစ်ခုခု လုပ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ..မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ငါ မယုံဘူး”

လူညစ်ကြီး၏စကားကြောင့် လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့ လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ တကယ် ပြောတာပါဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်”

သို့တိုင်...

“ငါ မယုံဘူး”

လူညစ်ကြီး ထပ်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် လူရှုပ်တို့
စိတ်ဓာတ်ကျသွားကြလေတော့သည်။

လူညစ်ကြီးက...

“မင်းတို့ ပြောတာ ငါ မယုံဘူး”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိင်) ❖ ၁၅၇

ဟု ပြောကာ လင်းကြည်၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး
သူ့ဘက် ဆွဲယူထားလိုက်လေသည်။

တဖန်...

“ငါယုံစေချင်ရင် မင်းတို့ လက်တွေ့ လုပ်ပြရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူရှုပ်က...

“ဘယ်လိုလုပ်ပြရမှာလဲဗျာ”

လူညစ်က...

“ငါ့ရဲ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပဲ လင်းကြည်ကို အတွင်းအား
လွှဲပြောင်းပေးရမယ်၊ အေး... တစ်ခုခု ကြံစည်မယ်ဆိုရင် ငါက ချမ်း
သာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ချက်ချင်းသတ်ပစ်လိုက်မှာပဲကွ”

လူရှုပ်၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့ခဲ့သွားလေသည်။

“ကူညီပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုလုပ် မကောင်းကြံမှာလဲဗျာ”

လူ့ခွစာက...

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တကယ်ကူညီမှာပါ၊ ကျုပ်တို့
မဟုတ်တာလုပ်တယ် ထင်ရင် ချက်ချင်းသတ်ပစ်လိုက်ပါ”

လူညစ်ကြီး ကျေနပ်သွား၏။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ ကတိတည်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ”

သူက လက်ခံလိုက်သဖြင့် လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့ ဝမ်းသာ

၁၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သွားကြလေတော့သည်။

မိုးထိတောင်...။

မိုးထိတောင်သည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော တောင်တစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။

မိုးထိတောင်ပေါ်မှ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်နေသော မိုးတောင်ဂိုဏ်းက တိုင်းပြည်နှင့်အဝှမ်း ထင်ရှားကျော်ကြားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မိုးတောင်ဂိုဏ်းသည် ခေတ်အဆက်ဆက်ကတည်းက ထင်ရှားခဲ့ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်လုထိန် လက်ထက်၌ ထင်ရှားခဲ့သော ကျောက်နဂါးကို ဆုံးမပြီးနောက် ပို၍ ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

ကျောက်နဂါးသည် ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အများအမြင်တွင် အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

နောက်ကွယ်တွင် မကောင်းမှုများ ကျူးလွန်နေသည်ကို မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်လုထိန်က ဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီး ကျောက်နဂါးနှင့် ထိပ်

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

တိုက်ရင်ဆိုင်ကာ ဆုံးမခဲ့လေသည်။

ကျောက်နဂါးနှင့် ပတ်သက်ပြီး နန်းကုန်းထင်းက ဂိုဏ်းချုပ်လုထိန်ကို ရန်ငြိုးထားခဲ့လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းမှာ ကျောက်နဂါး၏တစ်ဦးတည်းသော သားမဟုတ်ပါလား။

နန်းကုန်းထင်းက ခရီးထွက်လာသော လုထိန်ကို အကောက်ကြိုကာ လုပ်ကြံခဲ့လေသည်။

ယခု...

နန်းကုန်းထင်းက မိုးတောင်ဂိုဏ်းကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်းရန် ကြိုးစားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

မကြာသေးမီက ထိုက်ယန်မြို့တွင် ဓားပြမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။

ဓားပြဂိုဏ်းသားများအား နန်းကုန်းထင်းက တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့လေသည်။

နန်းကုန်းထင်း၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဓားပြဂိုဏ်းသားများ သေသူသေ၊ အဖမ်းခံရသူ အဖမ်းခံရပြင် အရေးနိမ့်သွားလေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက ဓားပြများအား ချေမှုန်းပြီးနောက်...

“ထိုက်ယန်မြို့မှာ ဓားပြမှု ကျူးလွန်ခဲ့သူတွေဟာ မိုးတောင်ဂိုဏ်းသားတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မိုးတောင်ဂိုဏ်းက ထုတ်ခံယူ

၁၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဖြေရှင်းပေးရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်ခဲ့လေသည်။

သူ၏ကြေညာချက်ကြောင့် မိုးတောင်ဂိုဏ်းမှာ ငြိမ်မနေနိုင်
တော့ဘဲ ထိုကိစ္စကို ဖြေရှင်းရန် နန်းကုန်းထင်းအား မိုးတောင်ဂိုဏ်း
သို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

နန်းကုန်းထင်းက ဂရုမစိုက်ဘဲ တင်းမာစွာ တုန်ပြန်ခဲ့လေ
သည်။

“ကျုပ်က မိုးတောင်ဂိုဏ်းကို သွားစရာ မလိုပါဘူး၊ ဖြေရှင်း
ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဆီကို သူတို့လာခွင့်ရမှာပေါ့”

ထို့ကြောင့်...

ဖြေရှင်းရန် မိုးတောင်ဂိုဏ်းအား တာဝန်ယူထားရသည့်
ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကွမ်းကြိုးချီက နန်းကုန်းထင်းထံသို့ သွားရောက်ရန်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ဤတွင်...

ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု သိုင်းလော
ကသားများ မျှော်လင့်ထားကြလေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

လူညစ်ကြီးသည် လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့က သူတို့၏အတွင်း
အားများကို လင်းကြည်အား အမှန်တကယ် လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ကြ
သည်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“လူရှုပ်နဲ့ လူ့ခွစာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာကြောင့်
သည်လောက်တောင် သဘောကောင်းနေကြတာလဲ ပြောပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လူရှုပ်က...

“ကျုပ်တို့က အထီးကျန်တောင်ကြားထဲမှာ သိုင်းပညာ
သင်ခဲ့ကြပေမယ့် ဆရာသာ ကွယ်လွန်သွားတယ်၊ ဆရာခိုင်းတဲ့
အတိုင်း သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး ဘာတစ်ခုမှ မဆောင်
ရွက်နိုင်ခဲ့ကြသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် အများအကျိုးကို တကယ်ဆောင်
ရွက်နိုင်မယ့် လင်းကြည်ကို အတွင်းအား လွှဲပြောင်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တာပါဗျာ”

လူ့ခွစာက...

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် လင်းကြည်သာ ကျုပ်တို့ကို
မကူညီခဲ့ဘူးဆိုရင် လူယုတ်မာနန်းကုန်းထင်းရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်
ကျုပ်တို့ဒုက္ခရောက်ရပြီပေါ့ဗျာ”

နန်းကုန်းထင်းက သူတို့အား ဒုက္ခပေးခဲ့သည့် ကိစ္စကို
ပြောပြလိုက်ကြလေသည်။

၁၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူညစ်က...

“မင်းတို့မှာ တခြား အကြံအစည် ဘာတစ်ခုမှ မရှိတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

လူညစ်ကြီးက လင်းကြည်ကို မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းကော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

လင်းကြည် ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့သင်ဆရာ မြင်ဆရာတွေပါ ဆရာ”

“ဪ... မင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာတွေလို့ သတ်မှတ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

လူညစ်ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အေးလေ၊ မင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သိုင်းကွက်တွေနဲ့ အတွင်းအားကို ရထားတော့ သူတို့ကို ဆရာတွေလို့ သဘောထားတာ ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူးလေ”

ထိုစကားကြားလျှင် လူရှုပ်နှင့် လူ့စွာတို့ ဝမ်းသာသွားကြ

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

လေတော့သည်။

လူညစ်ကြီးက...

“မင်းကော သူတို့နှစ်ယောက် ပြောသလို သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်သွားမှာလား”

လင်းကြည်က...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်သွားမှာပါ ဆရာ”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေသည်။

လူညစ်ကြီးက...

“တို့သုံးယောက်ရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ အတွင်းအားကို ရလိုက်ပြီဆိုတော့ သိုင်းလောကမှာ မင်းကို ယှဉ်နိုင်တဲ့လူ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းက နေလအပ်ရှင်ကို ဆုံးမနိုင်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ခုတော့ မှာလိုက်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာ”

“မင်းရဲ့ပညာ ဘယ်လောက်ပဲတော်တော်၊ သတိရှိမှ ဖြစ်မယ်၊ တစ်ချက်လေး သတိလက်လွှတ် ဖြစ်လိုက်တာနဲ့ ဒုက္ခရောက်သွားရမှာပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သတိထားပါ့မယ် ဆရာ”

လူညစ်ကြီးက...

“ငါ နောက်ဆုံး မှာလိုက်ချင်တာက မင်းရဲ့ရန်သူ နေလ

၁၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အဆိပ်ရှင်ကို ဆုံးမပြီးတာနဲ့ အထီးကျန်တောင်ကြားကို ချေမှုန်းရလိမ့်မယ်”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် လင်းကြည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“အထီးကျန်တောင်ကြားကို ချေမှုန်းပစ်ရမယ် ဟုတ်လား ဆရာ”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“ဆရာတို့သုံးယောက်ဟာ အထီးကျန်တောင်ကြားက လူတွေပဲ မဟုတ်လား ဆရာ”

လင်းကြည်က မေးလိုက်လေသည်။

လူညစ်ကြီးက...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါမေမယ့် အထီးကျန်တောင်ကြားဟာ အရင်က အထီးကျန်တောင်ကြားမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါက..”

“အထီးကျန်အဘိုးအို ကွယ်လွန်သွားပြီး မူကျောင်းဂူက တောင်ကြားပိုင်ရှင် ဖြစ်လာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပဲကွ”

လူရှုပ်က...

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

“ဒါအမှန်ပဲ၊ မူကျောင်းဂူက အထီးကျန်အဘိုးအိုရဲ့တပည့်တွေ အားလုံး သိုင်းလောကကို စိုးမိုးဖို့ ကြိုးစားရာမှာ ပိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ခဲ့တာ”

လင်းကြည်က...

“အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင် မူကျောင်းဂူဟာ သည်လို လူစားမျိုးဆိုတာ တကယ်ပဲလားဗျာ”

“ဘာလဲ၊ မင်း မယုံဘူးလား”

“ကျွန်တော်..”

လင်းကြည် ရှေ့ဆက်မပြောဝံ့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

လူ့ခွစာက...

“မင်းဟာ သိုင်းသမားလင်းရှိရဲ့သား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် အထီးကျန်တောင်ကြားထဲမှာ ငါတို့နဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ ချင်းဟုန်ဟာ မင်းရဲ့အမေပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူ့ခွစာက လူရှုပ်ကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“လူရှုပ်၊ မင်းပဲ ဆက်ပြောပြလိုက်”

“အေး..”

၁၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူရှုပ်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ချင်းဟုန်ကို မူကျောင်းဂူက မေတ္တာသက်ဝင်နေတာကွ၊ ချင်းဟုန်ကြောင့် မူကျောင်းဂူဟာ သူလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ဆက်မလုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့တာ၊ ချင်းဟုန်ကသာ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် အခြေအနေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားမှာပဲ”

လင်းကြည် တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

လူရှုပ်က...

“မင်း မပြောနဲ့ ဆိုပေမယ့် ငါက ပြောရဦးမှာပဲ၊ မူကျောင်းဂူဟာ ချင်းဟုန် မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ဘာကိုမှ ငဲ့ကွက်နေစရာ မလိုတော့ဘူးလေ၊ သူ့ရဲ့ဇနီးသည် မှာကြားသွားတဲ့အတိုင်း သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပေါ့”

လူ့ခွစာက...

“သူက သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးချင်တာကို လက်မခံနိုင်လို့ အထီးကျန်တောင်ကြားထဲက ထွက်သွားတဲ့ လူတွေလဲရှိနေသေးတော့ မူကျောင်းဂူက နောက်ကျောမလှံတော့ဘူးလေ၊ တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် သိုင်းလောကသားတွေက သူကြံစည်ခဲ့တာကို သိသွားပြီး ဒုက္ခပေးလာမှာပဲဆိုပြီး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်တော့မှာ”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

မူကျောင်းဂူက သူ့အတွက် အန္တရာယ်ကျရောက်လာမည်ဆိုပါက လက်ဦးအောင် သိုင်းလောကသားများအား တိုက်ခိုက်တော့မည်မှာ သေချာနေပါတော့သည်။

လင်းကြည်လည်း လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာ ပြောသည့် စကားကို လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါပြီ ခင်ဗျာ”

လူညစ်ကြီး ကျေနပ်သွား၏။

“မင်းက သိုင်းလောကထဲ ဆင်းသွားပြီး နေလအဆိပ်အပ်ကို သုတ်သင်လိုက်ပါ၊ ပြီးရင် မူကျောင်းဂူကို တားဆီးရမယ်”

လင်းကြည်က...

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဆရာတာဝန်ပေးတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေတော့သည်။

ဤတွင်...

လူညစ်၊ လူရှုပ်နှင့် လူ့ခွစာတို့က လင်းကြည် သိုင်းလောကထဲ ဆင်းသွားနိုင်ရန် စီစဉ်လိုက်လေတော့သည်။

သင်္ခန်းစာ

ရွှေဂေဟာ...။

ရွှေဂေဟာသည် နန်းကုန်းထင်း ပိုင်ဆိုင်သော ဂေဟာကြီး ဖြစ်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းသည် နေလအဆိပ်အပ်ကို ဆုံးမလိုက်သဖြင့် သူရဲကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရပြီး အားလုံးက သူ၏မကောင်းသော လုပ်ရပ်များကို ပြောဆိုခြင်း မပြုကြတော့ချေ။

ယခု...

ရွှေဂေဟာ၌ သိုင်းလောကသား အတော်များများ ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

ထိုသိုင်းသမားများကား နန်းကုန်းထင်းအား ထောက်ခံကြသူများ ဖြစ်သည်။

အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင် မူကျောင်းဂူ လွှတ်လိုက်သူများလည်း ဖြစ်လေသည်။

အထီးကျန်အဘိုးအိုသည် ပြိုင်ဘက်ကင်း သိုင်းသမားကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီး သိုင်းလောကသား အတော်များများအပေါ်၌ ကျေးဇူးရှိခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျေးဇူးမကင်းသူများသည် အထီးကျန်တောင်ကြားမှ အကူအညီ တောင်းလာလျှင် ပြန်လည်ကူညီကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အထီးကျန်အဘိုးအို ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း အားလုံးက မူကျောင်းဂူကို အထီးကျန်အဘိုးအို၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံသူအဖြစ် လက်ခံထားကြပြီး အထီးကျန်အဘိုးအို၏ အရှိန်အဝါဖြင့် ကူညီကြခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ရွှေဂေဟာသို့ ရောက်လာကြသူများတွင် ဓားသမားစီးမင်း၊ ရေပြာရေကန်မှ ယန်ကျုံးတို့သည် အလွန်ထင်ရှားသော သိုင်းသမားများ ဖြစ်လေသည်။

စီးမင်းနှင့် ယန်ကျုံးတို့သည် နန်းကုန်းထင်းက မိုးတောင့်ဂိုဏ်းမှ လူများနှင့် ရင်ဆိုင်ရာ၌ ကူညီရန် မူကျောင်းဂူက အကူအညီ

၁၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တောင်းသဖြင့် ရွှေဂေဟာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။
သူတို့ ရောက်လာကြပြီး မကြာမီ မိုးတောင်ဒုဂိုဏ်းချုပ်
ကွမ်းကြိုးချီလည်း ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ရွှေဂေဟာ၌ နန်းကုန်းထင်းနှင့် မိုးတောင်ဒုဂိုဏ်းချုပ် ကွမ်း
ကြိုးချီတို့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြမည်ဖြစ်၍ စိတ်ဝင်စားသော သိုင်းသ
မားများလည်း ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ရွှေဂေဟာ၏ညွှန့်ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်း၌ သိုင်းလောက
သားများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေလေတော့သည်။

နန်းကုန်းထင်း၏သား နန်းကုန်းစိမ်းက မိုးတောင်ဒုဂိုဏ်း
ချုပ် ကွမ်းကြိုးချီအား ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးကွမ်းကြိုးချီက ကျုပ်တို့ ရွှေဂေဟာကို လာဝံ့တာ
နည်းတဲ့သတ္တိ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ရိုသဲ့သဲ့ ပြောလိုက်လေသည်။

ကွမ်းကြိုးချီက...

“ကျုပ် မလာဝံ့စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ မိုး
တောင်ဂိုဏ်းဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မတရားတာ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

လူတိုင်းသိပါတယ်”

နန်းကုန်းစိမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“မိုးတောင်ဂိုဏ်းက လူတွေ ဓားပြတိုက်ခဲ့ကြတာကို လူ
တိုင်းသိနေတာတောင် ဆရာကြီးက သည်စကားမျိုး ပြောသေးသ
လားဗျာ”

ကွမ်းကြိုးချီက...

“ဓားပြတိုက်ခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ တစ်ချိန်က မိုးတောင်ဂိုဏ်းက
လူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့
မကောင်းတဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကြောင့် မိုးတောင်ဂိုဏ်းက မောင်းထုတ်
လိုက်တာ ကြာပါပြီ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ ကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့ မိုးတောင်
ဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တော့ပါဘူးဗျာ”

ထိုစဉ် နန်းကုန်းထင်းက အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ဝင်ပြော
လိုက်လေသည်။

“ဒါဟာ မိုးတောင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဖြေရှင်းချက်လားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သည်လို ဖြေရှင်းတိုင်း ရမယ်ဆိုရင် လူတိုင်းက မကောင်း
တာလုပ်ပြီး သည်လိုပဲ ဖြေရှင်းကြတော့မှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါတော့ ကျုပ်ကိစ္စ မဟုတ်လို့ ကျုပ်လဲ မတတ်နိုင်ပါဘူး”

ကွမ်းကြိုးချီက လုံးဝအလျှော့မပေးဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော

၁၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ မိုးတောင်ဂိုဏ်းဟာ ဓားပြဂိုဏ်း ဖြစ်နေပြီ၊
ဒါကြောင့် ဖျက်သိမ်းလိုက်ရမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သိုင်းလောက
သားတွေက ချေမှုန်းကြလိမ့်မယ်ဗျ”

ကွမ်းကြိုးချို မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကသားတွေက ဖျက်ဆီးချင်တာလား၊ ခင်ဗျား
က ဖျက်ဆီးချင်တာလား ပြောပါဗျာ”

“ဘာဗျ”

နန်းကုန်းထင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

ကွမ်းကြိုးချိုက...

“မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်လုထိန်ဟာ ခရီးထွက်သွားရင်း လူ
တစ်ယောက်ရဲ့ အကောက်ကြံမှုကို ခံလိုက်ရတယ်၊ အဲသည် လူဟာ
ခင်ဗျားပဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းသိရှိထားပြီးပါပြီဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

နန်းကုန်းထင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတောင် ပြန်ပြီး စွပ်စွဲ
နေတာကိုး”

ကွမ်းကြိုးချိုက...

နေလအပ်ရှင်(ခ- ဒီမ်း) ❖ ၁၇၃

“ကျုပ်စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်
ရပ်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့မြင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သက်
သေပြနိုင်တယ်ဗျ”

“ဘယ်သူလဲ”

“အချိန်တန်ရင် သူရောက်လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

နန်းကုန်းထင်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“မိုးတောင်ဂိုဏ်းက အပြစ်ရှိနေတာကို ဝန်ခံပြီး ကျုပ်တို့
ရွှေဂေဟာနဲ့ မိတ်ဖွဲ့မယ်ဆိုရင် အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ဒါမှ
မဟုတ်ရင်တော့...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကွမ်းကြိုးချိုက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်
လေသည်။

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ဖော်ထုတ်သွား
မှာပါ”

နန်းကုန်းထင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မိုးတောင်ဂိုဏ်းက အပြစ်ကို ဝန်ခံဘူးဆို
ရင်လည်း ဆုံးမရတော့မှာပေါ့”

ဂိုဏ်းချုပ်လုထိန်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စကို လုံးဝမပြော
ဘဲ မိုးတောင်ဂိုဏ်း၏အပြစ်ဟုသာ ဖိပြောပြီး အပေါ်စီးယူကာ ထွက်
ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

၁၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကွမ်းကြီးချိုကို တိုက်ပွဲ အတွင်းသို့ မရောက်ရောက်အောင် ဆွဲသွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းကြီးချိုက...

“ကျုပ်တို့ မိုးတောင်ဂိုဏ်းက လူတွေဟာ မတရားတာ ဘယ်တော့မှ မလုပ်သလို ကျုပ်တို့ကို မတရားလုပ်လာရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ခေါင်းငုံ့ခံမနေတတ်ပါဘူးဗျာ”

ဒင် နန်းကုန်းထင်းဘက်မှ ရပ်တည်နေသော ဓား သမားစီးမင်က...

“ဒါဆိုရင်လည်း သိုင်းလောက စည်းကမ်းအတိုင်း ဖြေရှင်း လိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ကွမ်းကြီးချိုကလည်း လက်ခံလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိင်္ဂ) ❖ ၁၇၅

ရွှေဂေဟာ၏ ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်း၌ ဧည့်ပရိတ်သတ်များ စုရုံးရောက်ရှိနေကြသော်လည်း အပ် ကျသံ ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါတော့ သည်။

အားလုံးသည် ဧည့်ခန်းမဆောင် အလယ်၌ မျက်နှာချင်း ဆိုင် ရပ်နေကြသော ဓားသမားစီးမင်နှင့် မိုးတောင်ဒုဂိုဏ်းချုပ်တို့၏ တိုက်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

စီးမင်က နန်းကုန်းထင်းကိုယ်စား ကွမ်းကြီးချိုနှင့် ယှဉ်ပြိုင် မည် ဖြစ်လေသည်။

စီးမင်က...

“ကဲ...မိတ်ဆွေကပဲ စပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

နန်းကုန်းထင်းက အကောက်ကြံနေကြောင်း သိထားသော် လည်း ကွမ်းကြီးချို အကြောက်အရွံ့မရှိဘဲ...

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားသတိထားပါ”

သတိပေးပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏မိုးတောင်လက်ဝါးသိုင်းက အစွမ်းထက်မြက်လှပေ သည်။

သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်အတွင်း စီးမင်ကို နောက်ဆုတ်သွား

၁၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

စီးမင် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ဓားကြည့်ထား”

ခါးမှ ဓားကို လျှပ်တပြက် ဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

စီးမင်က လက်နက်မဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နေသူတစ်ယောက်အား ဓား
အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းမှာ မတရားသောကိစ္စ ဖြစ်လေ
သည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်”

“အား”

ဓားရိုပ်များ ရာထောင်ချီကာ ထွက်ပေါ်လာပြီး ကွမ်းကြိုးချီ
၏တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

ကွမ်းကြိုးချီ သတိထားပြီး ခုခံလိုက်သော်လည်း ဓားတစ်
ချက်ထိသွားသဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရတော့သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်ပြေးမလဲ”

စီးမင်က ရှေ့သို့ လျှပ်တပြက် တိုးပြီး ကွမ်းကြိုးချီ၏ရင်ဝကို
ဓားဖြင့် ချိန်စွယ်ထားလိုက်ရာ ကွမ်းကြိုးချီ ဘာမှ မတတ်သာတော့
ဘဲ အရှုံးပေးလိုက်ရတော့သည်။

“ကျုပ်ရှုံးသွားပြီ၊ ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပေတော့”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

နန်းကုန်းထင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ရွှေဂေဟာကို ဒူးထောက်လိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားကို
အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

ကွမ်းကြိုးချီက...

“ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်လို့ ပြောပြီးပါပြီဗျာ”

“ဪ...ခင်ဗျား သေချင်နေတာကိုး”

“မိုးတောင်ဂိုဏ်းက ခင်ဗျားအဖေ ကျောက်နဂါးကို ဆုံးမခဲ့
တာကြောင့် ခင်ဗျားဟာ မိုးတောင်ဂိုဏ်းကို ရန်ငြိုးထားပြီး ဒုက္ခပေး
ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာကို အားလုံးသိကြပါတယ်ဗျာ၊ ခုချိန်မှာ ခင်ဗျားအနိုင်
ရပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းမှုတွေက ခင်ဗျားကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေး
သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

နန်းကုန်းထင်းက ဆက်လက်ပြောဆိုနေလျှင် သူ၏
မကောင်းမှုများ တစ်စထက်တစ်စ ပေါ်ပေါက်လာတော့မည် ဖြစ်
ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကွမ်းကြိုးချီ၏ရင်ဝကို ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းရန် ဟန်
ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“သည်လိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ”

စကားသံနှင့် အတူ လူတစ်ယောက် ရိပ်ခနဲ ရောက်လာပြီး

၁၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စီးမင်၏လက်ထဲမှ ဓားကို လုယူသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

“ဟာ”

စီးမင်သည် လက်ထဲမှ ဓား လုယူခံလိုက်ရသဖြင့် ကြောင်
အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

နန်းကုန်းထင်းလည်း ကယျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်မိ
လေသည်။

ဓားလုယူလိုက်သူကို ကြည့်လိုက်လျှင် လင်းကြည် ဖြစ်နေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မင်း...မင်း”

လင်းကြည်က...

“ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန့်က ရပ်
လိုက်တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

ဧည့်ခန်းမဆောင်ထဲ ရောက်ရှိနေသော ပရိတ်သတ်ကို ဝေ
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကို လုပ်ကြံခဲ့တာ သူပါပဲဗျာ”

တစ်ချိန်က မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်အား လုပ်ကြံခဲ့ပုံကို ရှင်း

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

လင်း ပြောပြလိုက်သည်။

တဖန်...

မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ် ပေးခဲ့သော ဂိုဏ်းချုပ်အမှတ်အသား
နှင့် သိုင်းကျမ်းကို ကွမ်းကြိုးချီအား ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

နန်းကုန်းထင်းက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“လင်းကြည်၊ မင်းက သည်လို စွပ်စွဲပြောဆိုတိုင်း လူတွေက
ယုံကြည်မယ်လို့များ မင်းထင်နေလို့လား”

လင်းကြည်က...

“သည်လိုဆိုရင်လဲ အမှန်တရား ပေါ်ပေါက်လာအောင်
သိုင်းလောက ထုံးစံအတိုင်း ယှဉ်လိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“အံ့မယ်၊ မင်းက ကျုပ်ကိုတောင် စိန်ခေါ်ဝံ့သေးတယ်
ဟုတ်လား၊ သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဤတွင်...

ရေပြာရေကန်မှ ယန်ကျုံးက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်လေ
သည်။

“ကျုပ်ပဲ တာဝန်ယူပါရစေဗျာ”

စီးမင်ကမူ ဓားလုယူခံလိုက်ရသဖြင့် လင်းကြည်နှင့် ရင်ဆိုင်
ဖို့ စိတ်မကူးဝံ့တော့ဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

၁၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နန်းကုန်းထင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေ၊ သည်ကောင်လေးကို ညှာညှာတာတာ ဆုံးမ
လိုက်ပါဗျာ”

ဟု ပြောကာ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ယန်ကျုံးက...

“ကောင်လေး၊ မင်းသတိထားပါ”

သတိပေးပြီး ဓားတစ်လက်ဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်”

စူးရှသော လေတိုးသံများနှင့်အတူ ဝင်းလက်သော ဓား
ရောင်များ ထွက်ပေါ်လာကာ လင်းကြည်၏တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်း
ထားလိုက်လေသည်။

အားလုံးက ယန်ကျုံး၏ဓားချက်ကြောင့် လင်းကြည် လဲကျ
သွားလိမ့်မည်ဟု အားလုံး ထင်မှတ်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော်...

လင်းကြည်က စီးမင်ထံမှ လုယူထားသော ဓားဖြင့် ပြန်
လည်ခုခံရင်ဆိုင်လိုက်ရာ...

“ခြွမ်း”

ဓား၊ဓားချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိလိုက်ပြီး မီးပွင့်လေး

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

များပင် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ယန်ကျုံး ကိုင်ဆောင်ထားသော ဓားလည်း ထက်ဝိုင်းကျိုး
သွားလေတော့သည်။

ယန်ကျုံး ထိတ်လန့်သွား၏။

“မင်း...မင်း”

လင်းကြည်က ယန်ကျုံးကို အမှုမထားဘဲ နန်းကုန်းထင်း
ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားကော”

နန်းကုန်းထင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ငါက မင်းကို ကြောက်နေရမှာလား”

ဟု ငေါက်ကာ လင်းကြည်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့
သည်။

◆ ◆ ◆

၁၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည်သည် စီးမင်၏လက်ထဲမှ ဓားကို လုယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင်...

ယန်ကျုံး၏ဓားကိုလည်း ထက်ပိုင်းကျိုးအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် လင်းကြည်၏သိုင်းပညာ တိုးတက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း နန်းကုန်းထင်း ကောင်းစွာ နားလည်ထားလေသည်။

“သူ့ရဲ့သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်ပဲ တိုးတက်ပါစေ၊ အတွင်းအားချင်းယှဉ်ရင် သူခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟု တွေးပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

လင်းကြည်ကလည်း ဓားကို အသုံးမပြုတော့ဘဲ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့်ပင် ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

လက်ဝါးလေးဘက် ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ နန်းကုန်းထင်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

လူရွယ်လေးတစ်ဦး ဖြစ်သော လင်းကြည်က ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးသုံးယောက်အား တခဏအတွင်း အနိုင်ယူလိုက်သည်ကို မြင်လျှင် အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“ဖေဖေ”

နန်းကုန်းစိမ်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ ပြေးသွားပြီး နန်းကုန်းထင်းအား ဖေးမလိုက်လေသည်။

“ဝေါ”

နန်းကုန်းထင်း ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“တောက်”

နန်းကုန်းစိမ်း ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေသည်။

“သေပေတော့”

ဖခင်ကြီးအား သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် လင်းကြည်ထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည်မှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲလှသော နန်းကုန်းထင်း တို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို မုန်းတီးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပြေးဝင်လာသည့် နန်းကုန်းစိမ်းအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်

၁၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်သားကို ချမ်းသာပေးပါ”

နန်းကုန်းထင်းက အားယူကာ အော်ပြောတောင်းပန်လိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံကြောင့် လင်းကြည်က နန်းကုန်းစိမ်းနှင့် ရင်မဆိုင်တော့ဘဲ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက...

“ကျုပ်သားကို ချမ်းသာပေးပါ”

ဟု ထပ်တလဲလဲ တောင်းပန်နေတော့သည်။

“ဖေဖေ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆုံးမပြပါ့မယ်၊ တောင်းပန်မနေပါနဲ့ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောကာ လင်းကြည်ကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေသည်။

သို့သော် လင်းကြည်ကား ရှောင်တိမ်းနေရာ လင်းကြည်၏ အင်္ကျီစကိုပင်ထဲအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

လင်းကြည်သည် ရှောင်တိမ်းရင်း နန်းကုန်းထင်း အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး...

“ခင်ဗျားက မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်လုထိန်ကို အကောက်ကြိန့်တဲ့ ကိစ္စကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားသားကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

ဟု အကြပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်း အသုံးပြုသည့် နည်းလမ်းကို ပြန်လည်အသုံးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် မတရားလုပ်ခဲ့မိပါတယ်ဗျာ”

သူ၏မကောင်းမှုများကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံလိုက်လေတော့သည်။

နန်းကုန်းထင်း၏စကားကြားလျှင် အားလုံး ထိတ်လန့်အံ့သြသွားကြတော့သည်။ နန်းကုန်းစိမ်း ဝိုင်သွားလေသည်။

“ဖေဖေ”

နန်းကုန်းထင်းက...

“ငါ့သား အသက်ချမ်းသာရာရဖို့ထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နန်းကုန်းစိမ်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့သည်။ လင်းကြည်က ကွမ်းကြိုးချိတ်ကပ်သို့ လှည့်ကာ...

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြပါနို့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

သဘာဝတရား

နန်းကုန်းထင်း...။

နန်းကုန်းထင်းသည် တစ်လျှောက်လုံး သူတပါးအား ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူ့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသူ မနည်းချေ။

မိုးတောင်ဂိုဏ်းသည်လည်း ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်။

သို့သော်...

လင်းကြည်က သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ အခြေအနေ အရပ်ရပ်မှာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေတော့သည်။

လင်းကြည်က မိုးတောင်ဂိုဏ်းဘက်မှ ရပ်တည်ကာ နန်းကုန်းထင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

လင်းကြည်ကို ရှုံးနိမ့်သွားပြီးနောက် နန်းကုန်းထင်းက မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်လုယိန်ကို အကောက်ကြံခွဲမိကြောင်း သိုင်းလောကသားများအား ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခဲ့လေသည်။

မကောင်းမှုပြုသူသည် မကောင်းသည့်ဘေးဒဏ် ခံရမည် ဆိုသော သဘာဝတရားအတိုင်း နန်းကုန်းထင်း အကျိုးခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

နန်းကုန်းထင်း၏သတင်းကို အထီးကျန်တောင်ကြားမှ ကြားသိသွားသောအခါ...

၁၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မူယိကျင်းသည် ကြားလိုက်ရသော သတင်းကြောင့် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းဝမ်းကို မျက်လုံးဖြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ အစ်ကိုလင်းကြည်က နန်းကုန်းထင်းကို ဆုံးမလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

ဝမ်းဝမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး”

သူမသည် နန်းကုန်းထင်း၏မကောင်းသော လုပ်ရပ်များ လူသိရှင်ကြား ပေါ်ပေါက်သွားသဖြင့် ဝမ်းသာနေပါတော့သည်။

ထို့အတူ...

သခင်မလေးမူယိကျင်းလည်း ဝမ်းသာနေ၏။

သူမကလည်း နန်းကုန်းထင်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်အား သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူမ၏မိခင်ကြီး ထားခဲ့သော ကတိစကားကြောင့် သူမသည် နန်းကုန်းထင်း၏သား နန်းကုန်းစိမ်းနှင့် လက်ထပ်ရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဖခင်ကြီးကလည်း ဒေါ်လေးချင်းဟုန်ကို သံယောဇဉ် ပြတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား မိခင်ကြီး၏ကတိစကားအတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်တော့မည် ဖြစ်သည်။

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

ထို့ကြောင့်လည်း လင်းကြည်သည် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းကာ အထီးကျန်တောင်ကြားမှ ထွက်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မူယိကျင်းက...

“ဝမ်းဝမ်း၊ နန်းကုန်းထင်းဟာ သူ့ရဲ့မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိအောင် ထုတ်ဖော်ဝန်ခံလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ဝမ်းဝမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သခင်မလေး မေးနေတာ ဒါပါနဲ့ဆို သုံးကြိမ် ရှိနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မူယိကျင်းလည်း ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“သခင်မလေး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ စုလုံ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မူယိကျင်းက...

“ဦးလေးစုလုံ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

စုလုံ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သခင်ကြီးက ခုချက်ချင်း လာခဲ့ဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဖေဖေ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

၁၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သခင်မလေး”

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ပါဘူး သခင်မလေး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မသွားတွေ့လိုက်ပါမယ်”

မူယိကျင်းက ဖခင်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန် ထွက်သွားလေတော့

သည်။

မူကျောင်းဂူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

မူယိကျင်းက ဖခင်ကြီးအား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုလို့ပါ”

မူကျောင်းဂူက...

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ”

“ဖေဖေ နန်းကုန်းထင်းတို့သားအဖ ကိစ္စလားဟင်”

“ဪ...သမီးတောင် သည်ကိစ္စကို သိနေပြီကိုး”

မူကျောင်းဂူ၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။

“နန်းကုန်းထင်းက သစ္စာဖောက်လူယုတ်မာတစ်ယောက်ပါ

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

သူက မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ကိစ္စ ထုတ်ဖော်ဝန်ခံလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆေးဆရာထင်းရှမ်းနဲ့ နေလအဆိပ်အပ်ကိစ္စ၊ ဖေဖေတို့ အထီးကျန်တောင်ကြား ကိစ္စတွေကို သူ မထုတ်ဖော်ဘူး၊ မပြောနိုင်ဘူး၊ သူဟာ ဖေဖေတို့ကို ဒုက္ခပေးမယ့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် နန်းကုန်းထင်းကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ မူယိကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“သူဟာ သမီးတို့ အထီးကျန်တောင်ကြားရဲ့ ရန်သူ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် သမီးတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဖေဖေ ဘယ်လိုသဘောထားမလဲဟင်”

မူကျောင်းဂူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဖေဖေ သဘောမတူနိုင်တော့ဘူး”

“အို...ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်”

မူယိကျင်း မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ ပြောလိုက်မိလေတော့သည်။

မူကျောင်းဂူက...

“နန်းကုန်းထင်းကိစ္စကို အချိန်မီ ဖြေရှင်းနိုင်အောင် ဖေဖေ တောင်ကြားအပြင်ဘက်ကို ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သမီး

၁၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဂရုစိုက်နေထိုင်ဖို့ မှာချင်တယ်”

မူကျောင်းဝူ ပြောမည့် အရေးကြီးသောကိစ္စမှာ တောင်ကြားထဲမှ ထွက်သွားမည့် ကိစ္စကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မူယိကျင်း နားလည်လိုက်ရလေသည်။

“ဖေဖေ ဘယ်တော့သွားမှာလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မူကျောင်းဝူက...

“သည်နေ့ပဲ သွားမယ်၊ ဖေဖေ သတိပေးချင်တာက လင်းကြည့်ပါ။ သူက ဖေဖေတို့ တောင်ကြားကို ဖျက်ဆီးလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေ မရှိတုန်း သူက တောင်ကြားထဲကို ရောက်လာမယ်ဆိုရင် သမီးလက်ဦးပါစေ”

ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် မူယိကျင်း၏ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သောစိတ်များ ကွယ်ပျောက်သွားရလေတော့သည်။

“သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“နန်းကုန်းထင်းကို ဆုံးမလိုက်တာ သူပဲ”

“ရှင်”

မူယိကျင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

မူကျောင်းဝူသည် အထီးကျန်တောင်ကြားထဲမှ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မူယိကျင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

နန်းကုန်းထင်းနှင့် ပတ်သက်စရာ မလိုတော့သဖြင့် ဝမ်းသာရမည့်ဆဲဆဲ လင်းကြည့်မှာ ရန်သူ ဖြစ်သည်ဟု သိလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရလေတော့သည်။

မူယိကျင်းက ဝမ်းဝမ်းကို မေးလိုက်သည်။

“ဝမ်းဝမ်း၊ ဖေဖေအပေါ် ညည်း ဘယ်လိုမြင်သလဲ ပြောပါဦး”

ဝမ်းဝမ်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟာ..သခင်မလေးကလဲ ကျွန်မ မပြောဝံ့ပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ညည်းရဲ့အမြင်ကိုသာ ရဲရဲပြောစမ်းပါ”

“သ..သခင်ကြီးဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ သခင်မလေး”

မူယိကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖေဖေဟာ အထီးကျန်တောင်ကြားနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သူတွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“ဟာ..မပြောရဲပါဘူး၊ သခင်မလေးရယ်”

၁၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းဝမ်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မူယိုကျင်းက...

“ဖေဖေဟာ တွေဝေပြီး မပြတ်သားတဲ့ လူတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်တယ်၊ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်တာ မကောင်းမှန်း သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက မပြတ်သားဘဲ အထီးကျန်တောင်ကြားနဲ့ ပတ်သက်နေသူတွေဟာ သူ့ဘက်က ပါလာလိမ့်မယ်လို့ ယူဆပြီး ကြံစည်မိတာ၊ တကယ်တမ်း မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတော့ ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရတာပေါ့”

ဝမ်းဝမ်းက တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“သခင်မလေးရယ်၊ သည်လို မပြောပါနဲ့”

မူယိုကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာ”

“ရှင်”

“ဖေဖေပြောပြတာကို ငါပြန်ပြောပြတာ၊ ငါက အားလုံးကို စွန့်ခွာပြီး တောင်ကြားထဲက ထွက်သွားမယ်လို့ ပြောတာကိုလဲ သူ လက်မခံဘူး”

မူကျောင်းဝူမှာ မပြတ်သားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း

ဝမ်းဝမ်းလည်း သဘောပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

မူယိုကျင်းက...

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

“ခုတော့ ဖေဖေ ဘေးကြပ်နံကြပ်ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ကို ထောက်ခံတဲ့ လူတွေကလဲ သစ္စာမရှိကြဘူး၊ သူ့ကို ကန့်ကွက်ခဲ့ သူတွေနဲ့ သိုင်းလောကသားတွေကလဲ တစ်ဘက်”

ဝမ်းဝမ်းက...

“ကျွန်မတို့ သခင်ကြီးကို ကူညီနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ နော်”

မူယိုကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ညည်ကို ပြောပြနေတာပေါ့၊ ငါတို့ကူညီနိုင် အောင် ဖေဖေနောက်ကို လိုက်သွားကြမယ်”

“ကောင်းတယ် သခင်မလေး”

ဝမ်းဝမ်းက သဘောတူလိုက်၏။

မူယိုကျင်းက...

“ကဲ..ငါတို့ ခရီးထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထား၊ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အခွင့်အရေး ရသည်နှင့် တောင်ကြားထဲမှ ထွက်သွားရန် စီစဉ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

၁၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အထီးကျန်တောင်ကြားမှထွက်လျှင် ပထမဆုံး ရောက်သွားမည့် မြို့ကလေးမှာ လမ်းဆုံမြို့ ဖြစ်လေသည်။

မူယိကျင်းနှင့် ဝမ်းဝမ်းတို့ ထိုမြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ လူတစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့မိလိုက်လေသည်။

ထိုလူကား နန်းကုန်းထင်း၏သား နန်းကုန်းစိမ်း ဖြစ်လေသည်။

နန်းကုန်းစိမ်းသည် မူယိကျင်းကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ညီမနဲ့ တွေ့ရတာ အတော်ပဲ၊ ကျုပ်တို့သားအဖ တောင်ကြားကို လာရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေက ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာ၊ သည်အချိန်မှာပဲ ညီမဖေဖေ ရောက်လာတာ”

“ဖေဖေ ရောက်လာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီမဖေဖေနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အဖေတို့ လက်တွဲပြီး ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြတာ”

“အခု ဖေဖေတို့ကော”

“သူတို့ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ကြတာ၊ ကျုပ်ကို ရှောင်ထွက်သွားခိုင်းလိုက်တာ”

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၇

မူယိကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူတို့ ရှောင်ခိုင်းတိုင်း ရှင်က ရှောင်ပြေးလာခဲ့တာပဲလား”

“ကျုပ်က..”

“ဖေဖေတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

နန်းကုန်းစိမ်းက ထွက်သွားရာ မူယိကျင်းလည်း ဝမ်းဝမ်းကို ခေါ်ပြီး လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

မူယိကျင်းနှင့် ဝမ်းဝမ်းတို့သည် မူကျောင်းဝူအတွက် စိုးရိမ်တကြီး လိုက်သွားကြလေသည်။

ရုတ်တရက်...

“အမယ်လေး”

ဝမ်းဝမ်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ် လဲကျသွား၏။

“ဝမ်းဝမ်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

မူယိကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ဝမ်းဝမ်းမှာ မြေပေါ် လဲကျကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေ၏။

သူမ၏အသားအရည်မှာလည်း မီးသွေးတုံးပဲမာ မည်းနက်နေ၏။

၁၉၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒါ နေလအဆိပ်အပ် ထိသွားတာပဲ”

ထိုစဉ် နန်းကုန်းစိမ်းက...

“ညီမ သတိထား နောက်မှာ”

ဟု အလန့်တကြား အော်ပြောလိုက်ရာ မူယိကျင်း လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် နန်းကုန်းစိမ်းက သူမ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် သွေးကြောပိတ်လိုက်လေသည်။

မူယိကျင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ရှင်..ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

နန်းကုန်းစိမ်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့သားအဖကို ပညာပေးဆုံးမရမှာပေါ့”

“ဘာရှင့်”

“ငါ့အဖေကို ဒုက္ခပေးဖို့ လင်းကြည်ကို မင်းအဖေက သိုင်းပညာသင်ပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“လင်းကြည်ကြောင့် ငါ့အဖေ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာ”

ရွှေဂေဟာမှ တိုက်ပွဲအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“လင်းကြည် အသုံးပြုသွားတာ အထီးကျန်တောင်ကြားက သိုင်းပညာပဲလို့ ဖေဖေ ပြောတယ်”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

မူယိကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဖေဖေ သင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလင်းကြည် ဘယ်က ဘယ်လို တတ်မြောက်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး”

နန်းကုန်းစိမ်းက...

“မင်းအဖေက မင်းကို ငါနဲ့ လက်ထပ်မပေးချင်လို့ တစ်ဘက်လှည့်နဲ့ အကောက်ကြံခဲ့တာလို့ ဖေဖေကပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့သားအဖကို ဆုံးမရလိမ့်မယ်”

“ရှင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

နန်းကုန်းစိမ်းက...

“ငါ့လက်ထဲကို မင်းရောက်လာပြီလေ၊ မင်းရဲ့အဖေ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

“လွှတ်..လွှတ်၊ ကျွန်မကို လွှတ်ပေး”

မူယိကျင်း အော်ပြောလိုက်သော်လည်း သွေးကြောပိတ်ခံထားရခြင်းကြောင့် နန်းကုန်းစိမ်း၏လက်ထဲမှ လွှတ်မြောက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

နန်းကုန်းစိမ်းက...

“ရွှေဂေဟာမှာ မိုးတောင်ဂိုဏ်းကိစ္စ ဖြေရှင်းရင်း ဖေဖေ ရှုံးနိမ့်သွားတဲ့ သတင်းကြားတာနဲ့ မင်းရဲ့အဖေက ငါတို့ကို နုတ်ပိတ်ပစ်တော့မယ်ဆိုတာကိုလဲ ဖေဖေတွေ့မိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့

၂၀၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကို ဆုံးမဖို့ နေလအဆိပ်အပ်ဘူး ငါ့ကိုပေးပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲ”
 မူယိကျင်းက...
 “ရှင့်အဖေ ဘယ်မှာလဲ”
 နန်းကုန်းစိမ်း၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။
 “ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ ဟုတ်လား၊ ငါ့အဖေ သေသွားပြီကွ”
 မူယိကျင်းက...
 “ရှင့်အဖေလို လူစားမျိုး သေဆုံးသွားတော့လဲ သိုင်းလော
 ကသားတွေ စိတ်အေးရတာပေါ့ရှင်”
 “တောက်”
 နန်းကုန်းစိမ်း ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်ပြီး...
 “ငါ့အဖေ သေရသလို မင်းတို့သားအဖလဲ သေရမယ်”
 ထိုစဉ်...
 “ငါ့သမီးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”
 အေးတိအေးစက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 နန်းကုန်းစိမ်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက် ရောက်
 ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူကို မြင်လျှင်...
 “ဖေဖေ”
 မူယိကျင်းက ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၁

နန်းကုန်းစိမ်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။
 “ခင်...ခင်ဗျား”
 မူကျောင်းဂူက...
 “ငါက မင်းအဖေကို သွားတွေ့မလို့ လမ်းမှာ မင်းအဖေ
 သေဆုံးသွားပြီဆိုတာကော၊ မင်းက အထီးကျန်တောင်ကြားဘက်ကို
 သွားနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားလို့ ချက်ချင်းနောက်ကြောင်း ပြန်
 လှည့်လာခဲ့တာ၊ ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မင်းက ငါ့သမီးကို ဒုက္ခပေးမလို့
 ပေါ့လေ”
 နန်းကုန်းစိမ်းက...
 “ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျုပ်က ဆုံးမမှာဗျ”
 မူကျောင်းဂူက...
 “ငါ့သမီးကို လွှတ်ပေးပြီး မင်းထွက်သွားပါ၊ မင်းကို အသက်
 ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”
 “ဟား...ဟား...ဟား”
 နန်းကုန်းစိမ်းက လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 “ခင်ဗျားသမီးက ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ ကျုပ်က
 ဘာကို ဂရုစိုက်ရဦးမှာလဲဗျ”
 မူကျောင်းဂူ၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွား၏။
 “မင်းသေချင်ပြီ ထင်တယ်”

၂၀၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နန်းကုန်းစိမ်းက...

“ခင်ဗျား ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျား သမီး အရင်ဆုံး သေသွားရလိမ့်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

မူကျောင်းဝူက ရှေ့တိုးလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းစိမ်းက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားသမီးကို မသတ်ရဲဘူးများ ထင်နေ သလား၊ ကဲ.. ခင်ဗျားခွေးထောက်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားသမီးကို ချမ်းသာ ပေးလိုက်မယ်”

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

မူကျောင်းဝူက ရှေ့ဆက်တိုးလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းစိမ်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသမီး သေသွားစေချင်ပြီကိုး၊ ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်စေရမှာပေါ့လေ”

ချက်ချင်း မူယိကျင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချ လိုက်လေသည်။

မူယိကျင်းမှာ သွေးကြောပိတ်ခံထားရခြင်းကြောင့် ရှောင် တိမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

နန်းကုန်းစိမ်း၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားရလိမ့်မည် ဖြစ် ပါသည်။

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၃

သို့သော်...

“ဟူး”

မူကျောင်းဝူသည် မယုံနိုင်လောက်သော လျင်မြန်မှုမျိုးဖြင့် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကာ လက်တစ်ဘက်က မူယိကျင်းကို တွန်း ထုတ်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် နန်းကုန်းစိမ်းအား တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းစိမ်း ထိတ်လန့်ကာ ကပ္ပာကယာ ရှောင်တိမ်း လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

နန်းကုန်းစိမ်းမှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ကာ မြေပေါ်လဲကျပြီး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မူကျောင်းဝူက မူယိကျင်းကို သွေးကြောဖွင့်ပေးလိုက်လေ သည်။

“ဖေဖေ”

မူယိကျင်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဖခင်ကြီး၏ရင်ခွင့်ထဲ တိုးဝင် လိုက်လေတော့သည်။

၂၀၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မူကျောင်းပူသည် အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင် ဖြစ်သည့် အတိုင်း အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါ တော့သည်။

မူယိကျင်းကို ဖမ်းဆီးကာ အကြပ်ကိုင်နေသည့် နန်းကုန်း စိမ်းအား မယုံနိုင်စရာကောင်းသော လျှင်မြန်မှုမျိုးဖြင့် တိုက်ခိုက် ဆုံးမလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

မူကျောင်းပူက...

“နန်းကုန်းစိမ်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စအတွက် သမီး ဘာမှ စိတ်သောက ရောက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ လင်းကြည်”

“အစ်ကိုလင်းကြည်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မူယိကျင်း မေးလိုက်သည်။

မူကျောင်းပူက...

“သူက ဖေဖေတို့ တောင်ကြားကို ချေမှုန်းလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သူ့အမေ တောင်ကြားထဲက ထွက် သွားမယ်ဆိုတာကို ဖေဖေက သဘောမကျဘူး၊ တားဆီးလို့လဲ မရ တာနဲ့ သူ့ကို အဆိပ်ခတ်လိုက်တာ”

ချင်းဟုန်ကမူ သိုင်းလေ့ကျင့်ရင်း အတွင်းဒဏ် ရခဲ့သည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။

နေလအပ်ရှင်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၅

မူကျောင်းပူက တိတ်တဆိတ် အဆိပ်ခတ်ခဲ့သည်ကို သူမ မသိခဲ့ချေ။

မူယိကျင်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဖေဖေရယ် ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်ရတာလဲဟင်”

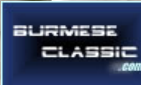
မူကျောင်းပူက...

“သူကမှ ဖေဖေစကားကို နားမထောင်တာ၊ ခုတော့ လင်း ကြည်ကိုပါ ရှင်းပစ်ရတော့မယ်”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မူကျောင်းပူ ကြည့်လိုက်ရာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေ သော လင်းကြည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၂၀၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေ၏။
မူကျောင်းဂူကို စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။
“လက်စသပ်တော့ ကျုပ်အမေကို ခင်ဗျားခုကွပေးခဲ့တာ

ကိုး”

မူကျောင်းဂူက...
“ဟုတ်တယ်၊ အခု မင်းကိုလဲ ချမ်းသာမပေးနိုင်တော့ဘူး”
မူယိကျင်းက ကြားဝင်တားဆီးမည်ကို ရိပ်မိထားခြင်း
ကြောင့် မူကျောင်းဂူက လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

“ဖေဖေ မလုပ်ပါနဲ့”

မူယိကျင်း အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်တားဆီးလိုက်၏။
လင်းကြည်က ရင်ဆိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
သို့သော်...

မူကျောင်းဂူနှင့် လင်းကြည်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခြင်း မပြု
လိုက်ရပါ။

“အား”

မူကျောင်းဂူ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ် ဝုန်း
ခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

“ဖေဖေ”

နေလအပ်ရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

မူယိကျင်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။
ဖခင်ကြီးထံ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...
“အင့်”

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်လည်း ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး...
“ဝုန်း”

မြေပေါ် လဲကျသွားတော့သည်။
လင်းကြည်သည် မူကျောင်းဂူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို
ကြည့်ပြီး မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။
မူယိကျင်းတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်သူကား နန်းကုန်းစိမ်း
ဖြစ်လေသည်။

နန်းကုန်းစိမ်းက လူးလိမ့်ထကာ နေလအဆိပ်အပ်ဖြင့်
တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏လက်ချက်ဖြင့် မူယိကျင်းတို့သားအဖ လဲကျသွား
သည်ကို တွေ့ရလျှင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟားတိုက်ရယ်မောရင်း သူလည်း မဟန်နိုင်ဘဲ မြေပေါ်
လဲကျကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

လင်းကြည်က ကျောက်ရုပ်ကြီးပမာ ရပ်နေမိသည်။

မူကျောင်းဂူ၊ မူယိကျင်းနှင့် နန်းကုန်းစိမ်းတို့ မျက်စိတမိ

၂၀၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လျှပ်တပြက်အတွင်း သေဆုံးသွားကြပုံကို ကြည့်ပြီး မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်နေသလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်များက ရင်ထဲ တလှိုက်လှိုက် ဖြစ်
လာကာ...

“ညီမ”

ဟု ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူ၏အသံသည် ပိုင်ရှင်ကင်းမဲ့ကာ လုံးဝအထီးကျန်သွား
သော အထီးကျန်တောင်ကြားသို့တိုင် လွင့်ပျံ့သွားသည် ထင်ရလေ
တော့သတည်း။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC
COM